

+ SVET

KRISTUSU

KATOLIŠKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS

APRIL - ŠT. 4
1959 - XXXIII.

Dr. JANEZ JANEŽ, slovenski misijonski zdravnik na Formozi (Kitajska), nam je poslal vrsto fotografij, ki jih objavljamo na tej in na tretji strani ovitka in ki jih dr. Janež tolmači: "2. marca letos (1959.) nas je obiskal kardinal Peter Agagianian, proprefekt Svete kongregacije za širjenje vere. Tako si je želel videti našo bolnico, da mu je tajpeška vlada v ta namen dala poseben avion za njen obisk, kajti pot čó nas v Lotungu je bila zaradi deževja pretrgana. Tu vidite kardinala na vrtu za bolnico."

K sliki spodaj pravi: "Spredaj kardinal in kamilijanski predstojnik, zadaj mons. Riberi, papeški nuncij z mojo malenkostjo..., še zadaj nadškof Kuo, kitajski primas."

Božja pisma

nam govore o misijonskem delu

Stanko Boljka C.M., Ekvador

“Utrujeni potujemo preko puščave življenja in, glej: iz nebes nam pošiljajo pisma” (Sv. Avguštin v razlagi Psalmov).

Po besedah sv. Pavla je sv. pismo napisano v naše poučenje (Rimlj 15, 4). Tudi v tem, kar zadeva misijonsko delo, nas poučuje.

Seveda je res, da nas sv. pismo uči poti k Bogu in je ravno zato vesela vest: vest, da nas je božja Beseda prišla iskat, poučevati in pripravljati za življenje, ki bo večno. A ta vesela vest je prišla k nam, ker so apostoli dobili nalogo, naj jo razširijo po vsem svetu. Vsi ljudje naj bi bili obveščeni, da vstali Kristus ne more umreti, da živi v svoji Cerkvi in da morajo po njej zaživeti božje življenje. Kot Izraelci sredi puščave, tako tudi Cerkev, skrivnostni Kristus, postavlja svoje šotore v najrazličnejših delih sveta. Gorčično drevo mora biti vidno za vse, ki bi morali videti, ali vsaj za tiste, ki žele videti; mora dajati senco vsem tistim, ki si želé počiti.

“Pojdite, učite vse narode; krščujte jih” (Mat. 28, 19), so bile zadnje besede, ki so jih apostoli slišali od svojega Učenika. V sv. Marku beremo skoraj isto: **“Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu” (Mrk 16, 15).**

Kristus je dovršil svoje učeniško-misijonsko poslanstvo; vse je povedal, kar so apostoli mogli razumeti. Sv. Duh bo prišel. Prišel bo dan ognja in luči, ki bo ogrel srca in razjasnil misli dvanajsterim. Prišel bo tudi dan, ko bodo apostoli nesli božjo besedo vsak na svojo stran, a vse bo spremljal isti sv. Duh.

Božja beseda mora biti poslana. In ravno to izraža beseda mislus, ki se skriva pod besedo misijonar. Če Cerkev od svojih začet-

kov razpošilja božjo besedo po vsem svetu, če se Cerkev s pomočjo iste božje besede razrašča vedno bolj in bolj, je vzrok v tem, ker je po svojem bistvu misijonska. Prav tako kot je ena, sveta, apostolska, je tudi katoliška — vesoljna. Do vesoljnosti bo pa prišla preko misijonskega dela.

“In jaz bom, ko bom povzdignjen z zemlje, vse pritegnil k sebi” (Jan 12, 32). Besede so Jezusove in odgovarjajo drugim, ki jih je zapisal sv. Pavel: **“To je namreč dobro in všeč Bogu, našemu Odrešeniku, ki hoče, da bi se vsi ljudje zveličali in prišli k spoznanju resnice”** (1 Tim 2, 4).

Kako pa Kristus privlači vse ljudi? S svojo milostjo in s svojim evangelijem. Kristus spremlja pridigarja, misijonarja, razglasalca božjega veselja s svojo milostjo. Rekli bi, da istočasno, ko misijonar govori o Kristusu z besedo, Kristus sam govori dušam s svojimi navdihi in razsvetljenji. Misijonarji razumejo predobro, da samo njihova beseda, pa naj bo še tako prepričljiva, ne bo imela uspeha. Vsakega posebej mora Kristus pritegniti s svojo besedo, ki je beseda ljubezni in milosti. **“Z večno ljubeznijo sem te ljubil in z dobroto te nase pritegujem”** (Jerem 31, 3). Kristus hoče, da brat govori bratu o skupnem Bratu. Zahteva, ko pravi: Učite vse narode! Vendar pa mora še sam pomagati kot “notranji” učitelj, ki daje rast, kjer ljudje sejejo in zalivajo.

Čeprav ne vemo, v kolikernih primerih, a vemo, da taki primeri so, ko Bog sam izvrši misijonsko delo, če se smemo tako izraziti. Mislimo na tiste, ki niso nikoli slišali govoriti o Kristusu, ki niso prišli v stik z nobenim misijonarjem, ki ne poznajo Cerkve, a se bodo vendarle zveličali. Sv. Duh jih poučuje in vodi tako, da se v njihovem življenju uresničuje svetopisemska beseda: **“Ako me kdo ljubi, bo moje besedo spolnjeval; in moj Oče ga bo ljubil in bova k njemu prišla in pri njem prebivala”** (Jan 14, 23). Seveda so te duše, ki so na izreden način prišle v stik z dušo sv. Cerkve, ki je sv. Duh, le izjeme. Navaden način za to je misijonsko delo, ki se bo nadaljevalo, dokler ne bo polno število izvoljenih. In pri tem delu moramo danes sodelovati, naj bo že tako ali drugače.

Ker smo rekli, da misijonsko delo, ki je zasajanje Cerkve tam, kjer je še ni, predpostavlja oznanjevanje evangelija, se bomo vprašali, če nam ta isti evangelij Jezusov ne daje kakih navodil glede misijonskega dela. Evangelij mora biti sporočen vsem ljudem. Kristusov obraz mora zažareti kot sonce preko vse zemlje. In v evangeliju bomo našli to, kar moramo kot kristjani vedeti o misijonski dejavnosti. Samo tu in tam bomo izbrali kako besedilo iz stare zaveze, v glavnem pa bomo prisluhnili Novi. Krajše razlage, ki jih bomo od časa do časa dodali, morda ne bodo odveč.

(Sledi.)

NOVA DOBA V FRANCOSKI AFRIKI

Neizmerno ozemlje v Osrednji Afriki, južno od Sahare, tam od Atlantika na zapadu, pa vse do Sudana na vzhodu, nazivljejo geografi Francoska Afrika. Delé to ozemlje navadno v zapadni in vzhodni del. Tvorijo ga dežele; Slonokoščena obala, Visoki Volta, Srednji Kongo, Gvineja in Francoski Sudan. Po 28. septembru lani se je za te dežele začela nova doba, tako v narodnem, političnem kot v gospodarskem pogledu. Res so razen Gvineje, ki si je po svojih filokomunističnih voditeljih izvolila popolno samostojnost, vse še v okrožju francoske oblasti. A vprašanje je, kako dolgo bo francoski vpliv v teh krajih še odločilen. Dejstvo je, da so vse te pokrajine po znamenitem lanskem De Gaullovem plebiscitu zadobile svojo politično in kulturno samoupravo, a da so se istočasno odločile vsaj do nadaljnega za državno odvisnost od Francije. Te pokrajine tvorijo tako velik in še za mogočen afriški blok, da od njihovega ravnanja v največji meri zavisi bodočnost črne Afrike sploh. Kar je včeraj storila Gvineja, stori lahko že jutri Kongo. Noben pameten človek ne more nasprotovati željam Afričanov, ki sanjajo o državni in narodni samostojnosti. Vso pravico imajo, da te svoje sanje uresničijo. Nesreča je danes v tem, da te težnje po samostojnosti tako odlično izrablja komunizem, ki se v vseh primerih pridruži in slednjič prevzame vodstvo v narodnih bojih za državno samostojnost. Edina izjema do zdaj je primer republike Ghana, ki samo po zaslugi spretnosti svojega katoliškega voditelja, bivšega gojenca ameriške jezuitske univerze, ni padla v moskovski obroč.

Politični razvoj.

Trenja so se začela čisto očitno tamle v majniku 1957. Takrat je pariška socialistična vlada za vse svoje čezmorske dežele dala izglasovati v parlamentu sloviti "Loi Cadre — Programski zakon", ki je zelo blede dovoljeval francoskim kolonialnim deželam, da se smejo na znotraj politično organizirati in da bi morebiti kje v daljni bodočnosti smele računati tudi na politično in državno samostojnost. Afriški voditelji zmerne linije so bili s tem zakonom nekako pomirjeni. Vsaj zdelo se je tako. Zakon sam pa v ničemer ni zadovoljil mladih političnih strank, niti ne afriškega dijaštva, ki je v vedno silovitejših manifestacijah doma in v Evropi zahtevalo popolno neodvisnost od Francije. Francija, ki so jo takrat vodili socialisti, tudi ni prav ničesar ukrepila, da bi preprečila ali vsaj omejila marksistično infiltracijo v svoje kolonialne dežele. Francoski komunisti so imeli pri svojem rovarjenju takšno svobodo, kot bi je ne imeli niti, če bi bili sami že na oblasti. Brez težav so tudi v afriških deželah organizirali Glavno delavsko zvezo za Črno Afriko, ki so jo priključili komunistični pariški Glavni delavski zvezi; vrinili so se v domače politične stranke in prevzeli vodstvo v njih: tako v Afriški demokratski zvezi (R.D.A.) in Stranki za afriški prerod (P.R.A.). Slednjič so prišli tudi do nekaterih važnejših političnih in organizatornih mest v domačinski upravi sami, kjer so uspeli domačim vladam, v kolikor so že bile v kolonijah, prepričljivo govoriti o neki "narodni in državni samostojnosti", ki pa je v resnici bila le nova odvisnost — to pot od Moskve! Socialisti spet pa so po vseh deželah vneto začeli z

organiziranjem Vzgojne lige in Prijateljskih čustev staršev učeče se mladine, ki so zahtevali laično vzgojo v šolah in odločno nastopali proti vsakršnemu privatnemu šolstvu: edino privatno šolstvo v afriških francoskih deželah so bile — šole po katoliških misijonih! Socialistični namen je bil očiten. S svojim bednim početjem so pa samo pomagali komunističnim podvigom ter moralno in duhovno rušili deželo.

Ni čuda, da se je v kratkem času v afriških deželah pojavilo vzdušje, ki je bilo očitno sovražno do katoliške Cerkve, do misijonstva, da katoliškega šolstva. Že na znanih afriških kongresih v Bamako in Cotonu se je jasno pokazalo, kako vse te dežele zaradi spretnega komunističnega rovarjenja in bednega socialističnega sopotništva drevé v naročje marksizmu. V Afriški demokratski stranki pa je kmalu potem prišlo do preloma: leva struja, ki jo je vodil mladi filokomunistični Sékou Touré —ta je izvedel ločitev Gvineje od Francije! — je pretrgala z zmernejšo, pod vodstvom Houphoet-Boignyja. Ta prelom je bil v veliki meri tudi rešitev za te dežele. Rešitev v toliko, v kolikor je zmerna struja v stranki odločno podprla De Gaullov plebiscit in glasovala za povezanost s Francijo: uspela je povsod, razen v Gvineji, kjer je zmagal Sékou Touré.

A tudi ta afriška stranka sama bi dežel Osrednje Afrike ne rešila, da ni v zadnjem trenutku v Franciji sami prišlo do zdrave in uspešne spremembe v njeni politiki.

V Alžiru se je uprla francoska vojska z mornarico. Milijon francoskih priseljencev je začel z organiziranjem Odborov narodne rešitve, ki so zahtevali, da De Gaulle prevzame vlado v Parizu. To se je slednjič tudi zgodilo. Francija je bila rešena državljanske vojne in propada. A rešena vsaj za nekaj časa tudi Afrika. De Gaulle je začel z novo politiko. Eno najvažnejših njegovih dejanj je znameniti plebiscit za novo ustavo 5. republike, ki ga je izpeljal 28. septembra lani. V plebiscitu pa so čezmorski francoski narodi imeli dolžnost glasovati tudi za svojo ločitev ali pa povezanost s Francijo. Zaupanje v De Gaulle je zmagalo ne le v Franciji, marveč tudi v Afriki: za francosko-afriško občestvo (tako to državno povezanost s Francijo nazivljejo) so Afričani na splošno glasovali; glasovale so zanjo vse muslimanske bratovščine, vsi katoličani, vsi Morabiti. Nasprotniki so bili edinole nekateri sindikalisti in študentje. Izjemo je pokazala, kot smo omenili, edinole Gvineja, ki jo je ločil od Francije in naklonil Moskvi od prejšnjih francoskih vlad podpirani in favorizirani marksistični voditelj Sékou Touré. Ta je v Gvineji svojo stranko tako uspešno organiziral, da je z lahkoto dosegel pri prebivalstvu ločitev od Francije. De Gaulle je držal besedo: Francija je prepustila Gvinejo samo sebi in, kar je glavno, ukinila ji je vso ekonomsko pomoč.

Zdaj so vse te afriške dežele stopile v novo dobo političnega in duhovnega razvoja. Povsod so si ustvarili lastne narodne ustave. A čeprav so zaenkrat še povezane s Parizom, je pa delo za bodočo federacijo teh dežel vsak dan težje. Od vseh dežel so samo Slonokoščena obala, Visoki Volta in Francoski Sudan, ki žele biti v federativni povezanosti s Francijo. Kazno je, da se bodo vse druge dežele, predvsem Kongo in veliki otok Madagascar prej ali slej popolnoma ločile, čeprav mnogo bolj prijateljsko, kot je to storila Gvineja. Posebno Kongo živi v neprestanih krizah. Domači parlament sploh ne more več zasedati zaradi strupenega nasprotstva med posameznimi strankami. Tlečo žerjavico podpihujejo v zadnjih tednih še dogodki v bližnjem Belgijskem Kongu, ki nosijo vse znake komunistične pre-

Primitivna Afrika se bo morala kmalu docela umakniti civilizaciji.

kucije. Vendar je še veliko odločnih, resnih in zmernih elementov, ki se trudijo, da bi dosegli federacijo s Francijo in tako rešili svoje dežele pred odvisnostjo od Moskve. A tudi ti elementi postavljajo v svoj program kot prvo zahtevo — čim popolnejšo samostojnost, nekaj podobnega, kot so storiли angleško govoreči čezmorski narodi z znamenitim "commonwealthom".

Položaj katoliške Cerkve.

Odnosaji med katoliško Cerkvijo v afriških pokrajinah in francoskimi oblastmi so se očitno izboljšali, odkar je v Parizu socialiste zamenjal De Gaulle. Vendar pa socialisti še niso odložili orožja. Čakajo samo na ugoden trenutek, da bi s še večjo silo nadaljevali s svojim laicističnim bojem proti katoliškim misijonom.

Vedno večji vpliv ima v Francoski Afriki novo politično gibanje, ki je vstalo med katoliškimi akademiki, in ki se nazivlje "Gibanje za narodno osvobodjenje" (MLN). Gibanje vodijo predvsem bivši afriški vseučiliščniki evropskih, posebno francoskih univerz. Značilnost za to politično strujo je, da je zgrajena docela po — komunističnem vzorcu: zahteva popolno predajo človeka idealu stranke. Voditelji zatrjujejo, da bodo edino tako lahko kos komunističnim in marksističnim organizacijam. Bližnja bodočnost bo potrdila ali ovrgla njihovo prizadevanje.

V odnošajih Cerkve z domačimi afriškimi oblastmi, ki so vedno pri- srčnejši, je treba izvzeti Gvinejo. Predsednik Sékou Touré vneto uvaja tam "ljudsko demokracijo", se pravi oblast ene same — komunistične stranke z vso njeno pripravo: strankina mladina, strankini sindikati, ljudska so- dišča, prisilno delo, ovaduštvo... Na vzgojnem področju mu dajejo pre- cejšen glavobol francoski vzgojitelji, ki se njegovim marksističnim učnim načrtom odločno upirajo. Sékou Touré pa mora z njimi nujno računati, ker drugih nima!

V ostalih francosko-afriških deželah so predsedniki domačih vlad, mi- nistri in parlamenti Cerkvi iskreno naklonjeni. Ne enkrat se nameri, da domači oblastniki vprašujejo za svet misijonarje, ko pripravljajo domače ustave.

Komunisti so po očitnem porazu pri lanskem plebiscitu ogromno iz- gubili. Vendar niso odnehali. Delujejo vneto predvsem v muslimanskih kro- gih in med mladino, kjer navdušujejo za "svobodo" in stavljajo za zgled Gvinejo...

Sredi vseh teh političnih trenj pa uživa Cerkev še vedno lepo mero svo- bode in tudi dejanske pomoči, da lahko nadaljuje s svojim apostolatom. Prirastek pri katoličanih znaša letno do 300.000 duš, pa naj so to že novo- rojenčki ali pa odrasli, ki se dajo krstiti. Tudi duhovniški poklici razvese- ljivo rastejo; vedno več je gojencev v malih semeniščih; bogoslovja ne zaostajajo, če primerjamo zadnje številke s tistimi pred nekaj leti, ko se je v bogoslovjih francosko-afriških dežel pokazal porazen zastoj. Res je pomanjkanje duhovščine še vedno veliko. A francoski škofje so zadnje leto poslali v te dežele 50 svojih duhovnikov v pomoč misijonarjem. Čudovito lepo raste število redovnic. Redovne ženske kongregacije so v dveh letih od 117 porasle na 133; spet pa je treba povedati, da je še mnogo misijon- skih postaj, kjer sploh ni katoliških misijonskih sestrá. Domače redovnice so od 1000 porasle na 1200. Tudi šolski bratje so vedno številnejši: od 460 so porasli na 620. Kjer je le mogoče, ustanavljajo noviciate in mladins- ke zavode.

Katoliška akcija je zaradi političnih trenj v lastnih vrstah v zadnjih letih zadobila precej udarcev. Vendar je njen apostolat med mladino in tudi med odraslimi vedno uspešnejši.

V katoliške šole se naval mladine vsako leto pomnoži za novih 100.000 gojencev in gojenk. Ta vedno večji dotok učeče se mladine pa ustvarja tudi vedno večje finančne težave. V mnogih šolah že vzgojitelji groze s stavkami. Krščanski sindikalizem, ki ga v Kamerunu sploh ne poznajo, je po drugi strani vedno močnejši v Francoski vzhodni Afriki in na Mada- gaskarju. V zapadni Afriki pa se je znatno ojačila komunistična sindi- kalna organizacija. Afriška konfederacija krščanskih delavcev je morala zmagati velikanske težave, da se je sploh lahko organizirala. A zdaj deluje vedno uspešnejše.

Položaj Cerkve na Gvineji.

Na Gvineji se že kažejo prve težave, ki jih bo morala utrpeti Cerkev pri svojem misijonskem apostolatu.

Dežela je malo manjša kot polovica Francije. Meri 260.000 km². Pre- bivalstvo šteje 2.560.000 duš, ki se po veri takole deli: 962.000 je musli- manov; 561.000 animistov, katoličanov s katehumeni vred pa komaj 37.000.

Zamorske deklice so šle nabirat dračje za kurjavo.

Misijonstvo je razdeljeno v tri cerkvene pokrajine: nadškofijo v Conakry in ap. prefekturo v Kankanu vodijo očetje Sv. Duha; ap. prefekturo v Nzérékore pa Beli očetje.

V našem stoletju je misijonskemu delovanju v tej deželi predvsem škodila brazbrižnost francoske uprave tjale do leta 1940, pa tudi obe svetovni vojni, ki sta znatno zmanjšali in oslabili misijonsko osebje.

V letih 1948-1957 se je v pokrajini krepko razraslo katoliško šolstvo. V vsej mladi državi se je v lanskem šolskem letu priglasilo k pouku 46.000 gojencev. Od teh jih 12.000 pripada misijonskim šolam! Dokaz, kako cenjeno in zaželeno je katoliško šolstvo. Posebna odlika gvinejske Cerkve je bila v zadnjih letih ta, da je znala vzgojiti med domačimi izobraženci znatno in upoštevano katoliško elito.

Vprašanje je, kakšno stališče bo do misijonstva in do Cerkve sploh zavzela nova domača filokomunistična vlada. Prihodnji meseci bodo pokazali to. Do zdaj so se težave pojavile že pri vzgoji mladine, kjer vlada zahteva v privatne, katoliške šole uvedbo državnega, marksističnega učnega načrta. Naslednji korak bo prav verjetno zakon o ukinjenju zasebnih šol. Kako bodo na vse to odgovorili gvinejski katoličani? Kazno je že zdaj, da ne manj odločno, kot so to storili po drugih deželah, kjer Cerkev silo trpi!

ALADIN

Branko Bohinc

NA VZHODU SE DANI...

^{v v} KARAMAZOVŠČINA

Redke so umetnine kot je Dostojevskega roman "Bratje Karamazovi". Postal je temelj nešteti študij in razprav. Močnejše literarne prerokbe skoro ni v svetovnem slovstvu. Ta roman se danes piše v vsem ruskem narodu in še marsikaterem drugem; piše s solzami in krvjo.

S kakšnim farizejstvom kaže Zapad na ruski narod. Rus je postal simbol zla in strah človeštva. Nezaslišana krivica. Rusi niso bili zmožni ustvariti dialektičnega materializma. To uničevalno orožje je bilo uvoženo iz Zapada. Iz tistega Zapada, ki se danes trka na prsa in stopa v obrambo svobode proti Rusom. Dejansko pa ruski narod sam trpi že toliko desetletij zaradi bolezni, ki je prišla na vzhod iz Zapada, samo da je v zanosu ruske duše in njenega mesijanizma marksizem zadobil čar svetovne religije.

Sobesednik s hudičem.

Takega ga je narisal v svojem romanu Dostojevski: tega zapadnjaškega Rusa, ki prinaša gorje. Z razumarsko prefinjenostjo brez srca organizira umor očeta, ne da bi bil sam "kriv" umora. Ivan, tako je ime najstarejšemu od teh treh bratov, ki predstavljajo tri plasti Ruskega naroda, je predstavnik vseh, ki so pripravili in vodijo komunistično revolucijo.

S kakšno doslednostjo jih je že zdavnaj prej narisal Dostojevski in s kolikšnim preroškim darom.

"Oni mislijo pravično urediti življenje, toda ker so zavrgli Krista.

Opomba: Besedilo Dostojevskega je vzeto iz prevoda Vladimira Levstika: Bratje Karamazovi.

bo konec ta, da bodo preplavili svet s krvjo, zakaj kri kliče kri in tisti, ki izdere meč, pogine od meča. In če bi ne bilo obeta Kristovega, bi iztrebili drug drugega vse do poslednjih dveh ljudi na zemlji. In ta poslednja dva bi v svoji ošabnosti ne znala udržati drug drugega, da bi zadnji pokončal predzadnjega in nato še samega sebe. In to bi se res zgodilo, če bi ne bilo obljube Kristove, da bo zaradi krotkih in ponižnih zlo ustavljeno.”

Ko v blaznih prividih beseduje s hudičem, ko bruha iz sebe vse prokletstvo na velikega inkvizitorja, ki naj bi bil papež in katoliška Cerkev, ko z dostojanstvenim mirom zapelje v umor služabnika, človeka navdaja groza pred njim, ki je z odpadom od Boga izgubil vse človeško.

Zanj ni več zločina, svoboden je v vsem, “prerokuje, da bo prišel čas, ko bo človeštvo proglasilo z usti svoje učenosti in modrosti, da zločina ni in potem takem tudi ne greha, ampak, da so samo gladni. Namesto božjega hrama, ki ga bodo razrušili, se bo dvignil babilonski stolp.”

Čutil je Dostojevski, da se bo ta strašna zmeta Zapada združila z zanosom ruske duše. In že gleda kakor v prividu, kako drvi trovprega ruskega naroda v pogubo: “Že zdavnaj stegajo v vsej Rusiji roke in kličejo, naj kdo ustavi to pobesnelo, neusmiljeno dirko, zakaj naša usodna trojka drvi strmoglav, nemara v pogubo. In če se drugi narodi zdaj še umikajo trojki, ki kakor brez glave slepo drvi tjavendan, se morda nikakor ne umikajo iz spoštovanja do nje, ampak samo iz groze. Pomnite to. Iz groze in morda tudi iz mržnje do nje. Toda kdo ve, nemara se nekega dne zdajci prestanejo umikati in stopijo kot trdna stena pred dirjajoči privid ter sami ustavijo blazno drvenje, da rešijo sebe, prosveto in civilizacijo.”

Na žalost se svet le še samo umika blazni trojki. In svetovna javnost pokleka pred komunistično propagando in morajo “zaradi ljubega miru” molčati očividci grozot in tisti, ki z resnobo in grozo gledajo vso resničnost prividov Dostojevskega.

Nedolžen obsojen.

Tako je bilo v družini Karamazovih. Dimitrij, razvratnik a “poštenjak”, ki bi bil zmožen ubiti očeta in ga je celo mislil pa ga ni ubil, mora v katorgo. A odhaja prečiščen, v veselem upanju, da bodo v katorgi trpini našli ljubezen in Boga.

Ali je mogoče bolj točno zadeti vso krutost človeških obsodb? Narod, ki je zaradi zločina Zapada obsojen na toliko trpljenje, je obenem še obsojen kot zločinec. Saj je cela Rusija ena sama “katorga”, prisilna delavnica. Pred svetovno sodišče je postavljen Dimitrij — ruski narod, namesto, da bi bil postavljen Ivan — komunizem, ki je prav tak v Ameriki kot v Rusiji.

Kaj se dogaja pod skorjo komunizma, Zapad premalo ve. Do tal je ponižana ruska cerkev. Že 1922 so zahtevala “Izvestja”, da patriarh odstopi, namesto njega se ustanovi vrhovni odbor in med duhovščino, ki je klonila, živa cerkev. Razkroj je tu. Država je obenem cerkev. V zaporu je patriarh Tihon sprva to ravnanje obsodil in cerkveno predstavništvo

ožigosal kot nezakonito in peterburški škof je bil v obrambi patriarhata ubit. Tihon sam je končno klonil in že čez leto obsodil samega sebe in patriarhat je bil odpravljen vsaj praktično. Metropolit Sergij, ki pride l. 1927 iz ječe, postane lutka režima. Protiverska propaganda pa se vedno bolj organizira. V vojni stiski, ko je režim potreboval oporo cerkve, je mogel metropolit Sergij do Stalina in je bil priznan patriarhat. Njegov naslednik Aleksej nadaljuje to pot in v "obrambi za mir" sta se zedinila "ruski papež in cesar". Leta 1957 ob praznovanju štiridesetletnice oktoberske revolucije sta si izmenjala iskrene čestitke in pozdrave: Aleksej in Bulganin!

Ruski narod pa trpi dalje. Pod skorjo uradnega pomirjenja, ki je propagandni prapor v rokah komunistov, vre in tli in vstaja novo življenje. Dimitrij je napovedal: "Verige bomo nosili in svobode ne bo, a tedaj, v svojem velikem gorju, bomo znova vstali v radost, brez katere človek ne more živeti in brez katere ne more biti Boga, zakaj Bog daje radost, to je njegova velika pravica. O, Gospod, daj človeku, da se raztaja v molitvi. Kako naj bom tam pod zemljo, brez Boga? Ako preženejo Boga z zemlje, ga bomo mi srečali pod zemljo. In tedaj bomo mi, podzemski ljudje, iz neder zemlje zapeli tragično himno Bogu, pri katerem je radost. Naj živi Bog in njegova radost! Ljubim ga. Ne, življenje je polno, življenje je tudi pod zemljo."

V verigah ruski narod išče Boga. Tridesetletna propaganda ni mogla ubiti Boga v ruski duši. Življenje je polno, kot pravi Dostojevski. In rusko dušo tako žeja pa Bogu, da ne more živeti brez njega.

Od tod pojavi podtalnega verskega in cerkvenega življenja. Od tod dejstvo, da se cerkve polnijo z najstarejšimi in najmlajšimi. Od tod skrb brezbožnikov. Malo pred štiridesetletnico oktoberske revolucije je bil kongres znanstveno-brezbožne propagande. Vodil ga je najboljši strokovnjak na tem področju prof. Mitina. Proti neznanstvenemu, religioznemu nazoru je treba voditi propagando za "znanstveni" materialistični svetovni nazor. Prof. Mitina se je bridko pritoževal zaradi popustljivosti, nespretnosti in nepripravljenosti propagandistov. Udeležencev je bilo malo, le 350, a ti so nekaki seminaristi. Vodja tečaja jim očita, da niti krščanskega nauka ne poznajo. In ga vendarle morajo dobro poznati, da se bodo vedeli prav boriti proti njemu. Ugotavlja, da so duhovniki začeli uvajati pridigo pri bogoslužju in celo znanstveno utemeljujejo krščanski nazor. Dobesedno takole jim je pripovedoval: "Če ne bomo ljudem odgovarjali na vprašanja, ki se pojavljajo, bodo iskali odgovora v svetih knjigah in pri cerkvenih ljudeh." Da je bil istočasno napaden Vatikan kot središče nazadnjaštva in nasilja, ni nič novega. Novo pa je to: zaskrbljenost zaradi vedno močnejših pojavov vernosti.

Glas iz podzemlja.

"Ako preženejo Boga z zemlje, ga bomo mi srečali pod zemljo." Kattoliški duhovnik, ki je v letih zadnje vojne živel kot vojaški zdravnik v ruski armadi, trdi, da so pojavi podtalnega verskega življenja vedno bolj močni in da je vsaj tretjina naroda verna.

Mesto ob Črnem morju v Rusiji.

Srečal se je z generalom, kateremu edinemu je zaupal, da je katoliški duhovnik. Ta mu je pripravil pot do Kremlja. Pred slovesom ga je duhovnik obhajal: generala komunistične vojske.

Ta mož je povedal duhovniku tele velike besede: "Naša cerkev je v letih preganjanja tako oslABLJENA, da je brez moči. Nimamo mladih duhovnikov in učenjakov, ki bi naš nauk razvijali in času primerno utemeljili. Sama si mlada cerkev ne more pomagati. Zato nam je potrebna pomoč katoliške Cerkve. Stari zgodovinski prepiri se zdaj zde majhni in nepomembni. Ali naj bomo ločeni od svojih katoliških bratov samo zaradi "Filioque", ki so ga vpletli v svojo veroizpoved in so ga naši škofje pred tisoč leti odklonili? Ne, mi Rusi se bomo radi izročili vodstvu katoliške Cerkve, ko bo udarila ura svobode. O, da bi doživel ta dan!"

Globoko je vso problematiko premislil Schubart, ki je zapisal v svoji temeljiti knjigi "Das Denken des Ostens": "S komunizmom umira v Rusiji Zpad. Rusija postaja vedno bolj vzhodnjaška." Izpod trde materialistične grude klije novo življenje, prečiščena vernost ruskega naroda. In ta kal je tako zdrava in močna, da se bo ob njeni rasti razdrobilo vse nasilje. Kdaj pride tisti čas? A pride gotovo. Obsojana in zaradi evropskega rdečega plašča zasramovana bo spet vstala pred očmi človeštva "sveta Rusija". In takrat se bodo izpolnile sanje velikih Rusov, Dostojevskega in Solovjeva.

(Sledi.)

VINCENCIJEVI SINOVI, LAZARISTI, V MISIJONIH

Sestavil BRANKO BOHINC

Konec.

III. SEDANJI POLOŽAJ DRUŽBE

Če pojmuje prav, je misijonska pokrajina tista, kjer Cerkev še ni vsajena in utrjena, z drugimi besedami: kjer še ni zadosti domačih duhovnikov, redovnikov, vernikov in potrebnih ustanov, da bi se lahko razvilo redno cerkveno življenje. To je prava karakteristika za misijon, ne pa dejstvo, ali spada pod Propagando ali Orientalno kongregacijo.

Gledano tako moramo izbrisati iz misijinskega zemljevida vso Ameriko? Res našteva misijonska statistika, da vodijo lazaristi dva vikariata v srednji Ameriki in dve apostolski prefekturi v južni Ameriki; a to je tako prehodnega značaja, da jih skoraj ni šteti med misijonske pokrajine. Saj južna Amerika ima že domače sobrate. Sicer mnogi oskrbujejo cele škofije in v pomoč prihajajo zlasti španski in holandski lazaristi; a življenje že postaja redno. Vsa Amerika je razdeljena na 10 družbenih provinc; vsaka ima svoj noviciat in večina poleg škofijskega dušnega pastirstva tudi svoje poklicno delo. Te province prav za prav največ obetajo, posebno obe severnoameriški, ki se prav zdaj delita in bodo v kratkem štiri. Te

provincie imajo številne poklice in, kar je zelo važno, mlade so in gibčne. Amerika nam torej odpade.

Prav tako lahko izbrisemo iz misijonskega zemljevida Filipine in Avstralijo. Filipini so v večini že katoliški. Pač pa je veliko pomanjkanje domače duhovščine. Prav tu največ pomagajo lazaristi, ki vodijo večino škofijskih duhovskih semenišč. Podobno je v Avstraliji misijonsko vprašanje rešeno, ker so domači poganski prebivalci skoraj iztrebljeni, med priseljenci pa opravljajo naši misijonarji svoje redno delo. Obe pokrajini: Filipini in Avstralija tvorita redovni provinci.

Tako nam ostanejo na misijonskem zemljevidu: Afrika (Alžir, Tunis, Tripolis, Egipt, Abesinija, Belgijski Kongo, Madagaskar), Bližnji vzhod (Turčija, Palestina, Sirija, Irak, Perzija) z Balkanom (Grčija, Srbija, Macedonija), Indija, Java, Kitajska. Hitro preglejmo ta ozemlja po nevedenem vrstnem redu.

Severna Afrika. — Razen Aleksandrije, ki spada v sirsko provinco, obsega vse naše postojanke v severni Afriki alžirska provinca. Imajo sicer škofa koadjutorja v Kartagini, a delo lazaristov je omejeno izključno na vodstvo semenišč.

Abesinija, ki je dala družbi Mihaela mučenca in svetniškega kandidata bl. Justina de Jacobis, je v žalostnem stanju. Ob izbruhu vojne z Italijani leta 1935 je bilo tam 7 francoskih sobratov in dva sobrata domačina s 17 domačimi duhovniki. Vikarijat je štel deset misijonskih postaj. Ob zasedanju misijonarji sicer niso utrpeli posebne škode, a zapustiti so morali Abesinijo. Leta 1937 ga je orientalna kongregacija, ki ji pripada abesinski misijon že od leta 1917, razdelila na tri dele. Le en del (Tigris) so dobili italijanski lazaristi, druga dva pa frančiškani in sinovi Presv. Srca iz Verone. Nato so morali bežati spet italijanski misijonarji, spet so prišli tja Francozi ter ubegli poljski duhovniki. V zadnjih letih se pripravljajo na abesinski misijon holandski lazaristi.

Belgijski Kongo je čisto novo podjetje belgijskih misijonarjev in usmiljenih sester. Začeli so skromno, skoro bi lahko rekli: vsem v zgled. Najprej so prevzeli misijonsko postajo Bikoro, leta 1930 so dobili svojepraven misijon, ki je bil 1940 povzdignjen v apostolsko prefekturo. Iz poročil je razvidno, da si je pri tem misijonu nabral veliko zaslug slovenski brat Marcel, ki je postavil skoro vse cerkve in hiše, kar jih imajo doli.

Madagaskar, ki je spravil v prezgodnji grob toliko misijonarjev, med njimi brata Obrezo, danes ne zahteva več toliko žrtev kot za časa Vincencija. Je pa še vedno težek misijon. Lazaristi vodijo dva vikariata: Fort-Dauphin in Farafangana. Težava je v pomanjkanju misijonarjev, ki so skoro vsi Francozi. Štirideset misijonarjev res ne more biti kos 50 do 60.000 katoličanom, kaj šele da bi se resno posvetili nadaljnemu spreobračanju. Saj na vsakega pride 2.000 katoličanov in 44.000 poganov.

To je bila Afrika. Preglejmo še vse pokrajine Evroazije. Če gremo od zahoda proti vzhodu, bi morali začeti s Srbijo. Z njo se začne ozemlje, kjer se prepletata dva misijonska problema: vzhodni ločni kristjani in islam. Štiri družbene province delujejo na tem ozemlju: jugoslovanska, turška, sirska in perzijska.

Turška provinca je bila ustanovljena že leta 1838. Največje postojanke so v Carigradu, veliki dve šoli, ki jih vodijo Francozi in Nemci. V Smirni je apostolski vikar za Malo Azijo. A tu se kaže pešanje. Razlogi so različni. O nekaterih je posebej govor v razpravi o makedonski uniji, ki jo začenjamo objavljati v prihodnji številki.

Sirska provinca obsega Irak, Sirijo, Palestino in Egipt. V zadnjih treh imajo lazaristi le po eno postojanko, hiše nemških misijonarjev v Jeruzalemu, Emavsu in

Tabgi namreč ne spadajo pod sirske provinco. V Iraku pa so štiri postojanke (Beyruth, Antura, Tripoli), kjer se večinoma bavijo s šolstvom.

Perzijska provinca je še vedno trd oreh. S kakšnim upanjem je začel g. Boré. G. Étienne se je posebej zanimal za perzijski misijon. Okolje je muslimansko. Ina moremo zdaj po 100 letih ugotoviti, da misijon ne kaže večjega upanja.

V Indijo do zadnjega niso prišli misijonarji, razen da so nekaj časa delovali v Goi. Leta 1921 pa so prišli tja španski misijonarji madridske province, kjer vodijo od leta 1937 škofijo Cuttack z nad 5 milijoni prebivalcev in 18.000 katoličani. Misijon je eden najtežjih v Indiji, a španski lazaristi so se ga lotili resno.

Prav tako so začeli leta 1923 delovati na Javi holandski misijonarji, kjer vodijo od leta 1928 apostolsko prefekturo Soerabaia, ki je bila v zadnjih letih povzdignjena v apostolski vikariat. Tudi Holandci so živahno zgrabili za delo. Niti najnovejše težave jih niso plašile.

Tako nam ostane najvažnejše misijonsko področje: Kitajska. Čeprav v obsežnem kitajskem misijonu nekatere redovne družbe prekašajo lazariste po odličnih napravah, po številu misijonarjev itd., lahko mirno rečemo, da na Kitajskem Misijonska družba največ pomeni. Saj nikjer na svetu nima v svoji oskrbi toliko vernikov kot tu. Dobra četrtina vseh kitajskih katoličanov je živela v vikariatih lazaristov, blizu 800.000. Res nimajo nobene visoke šole. Na tem ozemlju so vodili eno jezuiti, drugo, najpomembnejšo — univerzo v Pekingu — štajlovci. "Poslal me je, da oznamim evangelij vboгим", je rekel sv. Vincencij. Imeli pa so lazaristi bogoslovja, največ duhovskega naraščaja in vsaj v okolici Pekinga najboljši misijon, kot se je izrazil Pij XI. Novega življenja so prinesli v vikariate Holandci, Poljaki in Amerikanci.

Severna provinca Hope ima sama petino vseh kitajskih katoličanov in za 75% prekaša drugo najboljšo provinco na Kitajskem. Delo je tako napredovalo, da so že šest vikariatov vodili Kitajci. Le štiri so vodili tujci: dva Francoza (Peking, Tjencin), enega Holandci (Jungping) in enega Poljaki (šuntehfu). En košček pa so odstopili misijonarjem stigmatincem. Na ozemlju province Hope torej, ki je bilo izročeno lazaristom, je danes 12 vikariatov.

Nekoliko slabše je na jugu. Je pa velik napredek. Kjer so bili leta 1910 štirje vikariati, jih je danes devet. Sedem jih vodijo lazaristi, enega misijonarji sv. Kolumba in enega misijonarji Scarborough. V teh sedmih vikariatih je delovalo čez 300 duhovnikov, od teh 190 Kitajcev. Vernikov pa je čez 200.000. To so lepe številke.

Prav v tem južnem predelu v provinci Kjangsi so dobili svoj misijon slovenski lazaristi. Začeli so z veselim upanjem. A predno so se mogli utrditi, je nad ves kitajski misijon privršal komunizem in stoletno in večstoletno delo je bilo na videz zrušeno. Vsi tuji misijonarji so morali zapustiti ozemlje, domačini pa še danes trpe po ječah. Skoro vsi lazaristi so prišli v ječe. Znamenje, da so pravega duha in spoznavalci, ki napovedujejo tudi kitajskemu misijonu boljše čase.

Ob Kitajski je treba omeniti še Japonsko, kamor so po drugi svetovni vojni prišli prvi Vincencijevi misijonarji, in Formozo, kamor so se umaknili nekateri kitajski, holandski in ameriškimi misijonarji s kitajske celine.

Suhoparna dejstva, a za njimi se skriva življenje in oživlja jih duh. Vincencijevi "paberkovalci" so v tristoletni zgodovini dokazali, da so razumeli svojega ustanovitelja. In Misijonska družba tudi danes dokazuje, da misijonski ogenj sv. Vincencija še plameni. In če bodo skušali svoje trude in napore zapisati v božjo in ne človeško knjigo, bodo tudi v tem sledili svojemu očetu.

DUH SVETEGA VINCENCIJA,

USTANOVITELJA MISIJSKE DRUŽBE - LAZARISTOV

Piše Branko Bohinc

III. D E L O.

“Ljubite v potu svojega obraza
in z delom svojih rok.”

Sv. Vincencij ni borben aktivist. Sv. Ignacij, ki mu je bil v marsičem, zlasti v temeljiti organizaciji, vzor, je imel bojno načelo: vse v večjo čast božjo. Tega načela sv. Vincencij ni sprejel v svojo duhovnost. Bal se je, da bi se v tem zavestnem iskanju in izčrpanju do zadnjih možnosti vneslo v apostolsko delo preveč človeškega in bi podiralo božje delo.

Njemu je bilo bliže bolj pasivno načelo: izpolnjevanje volje božje. In zaradi tega napravlja svetnik vtis, da je neaktiven, da njegova duhovnost ni za moderni čas, ko moramo katoličani napeti vse sile za zmago božjega kraljestva.

A resnica o Vincenciju je drugačna. Komaj najdemo med svetniki takega aktivista, kot je bil on. Redki so osebno in po svojih ustanovah zajeli apostolat v taki širini kot ravno ta svetnik, ki je bežal pred bojnim aktivističnim načelom: vse v večjo čast božjo.

Kaj mu je dalo tak zagon? Ljubezen. Saj pravijo nekateri, da je bil za sv. Pavlom Vincencij največji po ljubezni. To so seveda človeška merila. Brez dvoma pa je, da je v njem gorel ogenj ljubezni v taki meri, da je mogel vedno ponavljati s sv. Pavlom: “Ljubezen Kristusova nas priganja.”

Množica se mi smili.

Popolnoma zgrešena bi bila misel, da je sv. Vincencij čakal križem rok in sprejel samo delo, ki mu ga je vsilila božja Previdnost. Če bi bil brez ljubezni, bi bilo tako. A silna ljubezen mu ni dala miru, njegovo oko je bilo vedno pozorno. Uprto je bilo na eni strani v Kristusa, na drugi v množico. On sam stoji v sredi kot posrednik. Iz Kristusa zajema nadnaravno moč in milost in potem razdaja množici. Od Kristusa dobiva povelja in z njegovimi naročili gre med ljudi in se jim razda do poslednje moči.

Ljubezen mu ne da miru. Njegova ljubezen niti ne počiva, še manj lenari. Zato je Vincencij kljub pasivnemu načelu eden največjih aktivistov. Poleg tega pa je zavaroval sebe in svoje pred nevarnostjo, da ne bi bilo kako delo zgolj človeško; hotel je, da bo vse božje.

Ljubezen do ljudi, čut za siromaka, nežno sodoživljanje revščine duhovne ali telesne, to je bilo v njem razvito do tolike meje, da je bilo njegovo srce kakor vedno napeta struna, ki se je oglasila ob vsakem

treslaju. Zato ni mogel prenesti pogleda na reveže, ni mogel iti mimo kakor svetopisemski duhovnik ali levit mimo človeka, ki je padel med razbojnike. In kakor si je Kristus postavil spomenik s to priliko o usmiljenem Samarijanu, tako si je Vincencij postavil spomenik s svojo prefinjeno ljubeznijo in velja danes in bo veljal vse čase kot apostol ljubezni in simbol karitativnega dela.

V tem sočustvovanju z ljudmi je vzgajal svoje duhovne otroke. Čudovita so pisma in konference, kjer govori o tem, kako si moramo neprestano vzgajati ta čut in ne dopustiti, da nam otopi. Zato je od gospa krščanske ljubezni zahteval, da imajo osebni stik z bedo, da same gredo med bolnike in uboge, da bi jim priklical na površje duševnosti vsa najblažja čustva usmiljene materinske ljubezni. In bolelo ga je, če je njihovo delo postalo preveč uradno, le bolj organizacija podpore, kakor pa lajšanje bede po osebem stiku. Saj je vedel, da človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede. A biti mora blaga, ljubezniva, materinsko dobrotna.

Redki svetniki in voditelji so tako dobro poznali žensko naravo, kot ravno Vincencij. Žena brez materinskega čuta je izgubila svoje ženstvo, je izmalčila svojo lepoto. Zato tudi usmiljene sestre ni izločil iz sveta tako, da bi se odrekle materinstvu sploh, ampak da bi se odrekle le telesnemu materinstvu in bi mogle biti duhovne matere; a na vsak način matere. Računal je s tem božjim darom, zato je ženam zaupal svojo najbolj srčno zadevo: skrb za uboge.

Če se bo komu smilila množica ubogih, se bo smilila ženam.

Delavna ljubezen.

Ustanovitelj karitativnih organizacij je prav dobro poznal tudi žene, ki se zakopljejo v svoje sebične skrbi in si ustvarjajo videz pobožnosti v številnih in pogostnih molitvah, a srce jim v ozki sebičnosti zakrknje, da ne vidijo svojega brata v bedi. Mislijo, da imajo ljubezen, v resnici so polne sebičnosti.

Zato je poučeval zlasti svoje hčere, pa naj bodo sestre ali gospe krščanske ljubezni. Ljubezen ni ljubezen, če ni delavna; iz ozkega kroga svojih sebičnih želja se je treba dvigniti v vseobsegajočo ljubezen.

Ne rešujejo nas dolge molitve in pobožno vzdihovanje, še celo ne hlastanje za sladkimi čustvi, ki se sprevržejo v sentimentalno pobožnost, ki ni drugega kot materializem v duhovnem življenju. Ljubiti je treba zares. Zato je svetnik vedno ponavljal resnico, ki jo je mojstrsko izrazil: "Ljubimo Boga v potu svojega obraza in z delom svojih rok."

Ta stavek bi moral biti zapisan v vsaki sejni dvorani gospá krščanske ljubezni. Ljubezen ne počiva, ljubezen se zna darovati, zna se odpovedati. Pač še vedno velja beseda sv. Janeza: "Kdor pravi, da ljubi Boga pa ne ljubi svojega brata, ta laže." In sentimentalna pobožnost brez čuta za bedo bližnjega je laž, je videz pobožnosti.

Še več. Sv. Vincencij je poznal pota duš. Premnoge morajo skozi suhoto, premnoge niti nimajo naravnega daru, da bi globoko občutile svojo ljubezen do Boga. Zato nekaterim ustvarja to dejstvo strah, češ da ne ljubijo ali da vsaj ne ljubijo dovolj.

Usmiljene sestre, hčere svetega Vincencija, so najštevilnejša redovna družba v sv. Cerkvi in vzdržujejo na stotine misijskih postojank po vsem svetu. Tu vidimo vzorno urejeno njih sirotišnico v Oŕaki na Japonskem, kjer deluje tudi Slovenka s. Kardinar.

Svetnik jih lepo pomiri. Ali iščete in izpolnujete njegovo voljo? Če jo, bodite mirni, vi ljubite, toda ne le z besedo in sladkim čuvstvom, kar oboje ni bistveno, celo varljivo lahko, vi ljubite v resnici, ljubite z delom, ljubite "v potu svojega obraza in z delom svojih rok", in to je prava ljubezen.

Seveda je treba ponoviti pogoj, biti mora res notranja. Delo ne sme biti zgolj zunanje delovanje, biti mora prekipevanje bogate notranjosti: zlasti karitativno delo. Če vas preganja ljubezen Kristusova, potem ni treba mehkih čustev, pač pa osebnega darovanja, odpovedi, da pomagate bližnjemu.

Da bi še bolj poglobil to ljubezen, je svojim hčeram v oporo dal še to misel: v vsakem siromaku vam prihaja nasproti Kristus. Saj to je Kristusova misel: karkoli boste storili vsakemu od teh, boste meni storili. Torej karitativno delo ni drugega kot izraz ljubezni do Kristusa, ki ga srečujemo v siromakih, to ljubezen pa ne dokažemo s cenenim čuvstvom ali celo le s prazno besedo, ampak v dejanju, "v potu svojega obraza in z delom svojih rok."

Kako zdrav in globok je Vincencijev nauk.

(Sledi.)

V BOGU MOČNI SLABIČ

KANADSKI MUČENCI - ZGLEDI, KI VLEČEJO

Piše JANEZ KOPAČ CM — Nadaljevanje.

Misijonar Gabriel Lalemant, S.J., je bil zadnji francoski misijonar, ki je prišel misijonarit k Huroncem v Kanado, a eden med prvimi, ki je dosegel palmo mučeništva v Huroniji. Ker je pretrpel mučeništvo skupaj s p. Janezom Brébeufom, S.J., in sicer mučeništvo, ki je bilo hujše od Brébeufovega tako po mukah kakor po času trajanja, ga omenimo takoj za velikim misijonarjem in mučencem — Janezom Brébeufom.

Priprava v družini.

Pokojni sveti Oče Pij XII. je često naglašal, kako važna je dobra krščanska vzgoja v družini in kako neprecenljiv blagoslov so svete družine za Cerkev in človeško družbo. Resničnost te trditve se je lepo pokazala pri misijonarju Gabrijelu Lalemantu. Rojen je bil v Parizu 31. okt. 1610 kot šesti in zadnji otrok v družini. Otroška in mladostna leta je preživel v krogu svoje družine. Družina Lalemant je bila zelo pobožna. Dan so začenjali in končavali s skupno družinsko molitvijo. V njej sta vladala sreča in mir. Bog je sicer pobožno družino preskušal s križi, a so jih vdano prejemale iz Njegove roke. Oče je umrl, ko so bili otroci še majhni, a mati je junško vzela breme nase in je vseh šest otrok vzgojila v globokem krščanskem duhu. Bog je blagoslovil njeno vzgojo. Dva sinova sta postala duhovnika in dve hčerki redovnici. Tudi mati je po mučeniški smrti najmlajšega sina Gabrijela stopila v samostan in umrla v duhu svetosti. Misijonar Gabrijel je bil staršem tako zelo hvaležen za dobro vzgojo, da je med sedmimi točkami, zakaj bi rad pretrpel mučeništvo, v četrti točki zapisal: "Veliko hvaležnost dolgujem svojim staršem, zlasti materi in bratom, in bi rad priklical nanje božji blagoslov. Moj Bog, ne dopusti, da bi se kak član naše družine pogubil in bi bil prištet med tiste, ki Te preklinjajo vso večnost. Sprejmi me kot žrtev zanje! Glej, jaz sem pripravljen za daritev. Tukaj žgi, tukaj reži, da mi bo prizanešeno v večnosti."

Jezus ga pokliče.

Gabrijel je silno ljubil mater, brate in sestre. Tako srečnega se je počutil doma! Pa ga je vendar Jezus začel klicati: "Kdor ljubi očeta, mater, brate in sestre bolj kot mene, ni mene vreden." Hotel je, naj se loči od njih in gre za njim. Dasi je bilo to za Gabrijela velika žrtev, se je vendar Jezusovemu klicu velikodušno odzval. 24. marca 1630 je prosil za vstop v Jezusovo Družbo. Hudo je bilo materi, ko je videla, da jo tudi

zadnji in najdražji sin zapušča, vendar mu ni branila. Oba sta to veliko žrtev darovala Jezusu velikodušno. Mati je bila vsa srečna, ko je leta 1638 njen najmlajši sin Gabrijel postal duhovnik. Osrečevala jo je misel: en duhovnik več, ki bo posredoval pri Bogu za grešne ljudi.

A Jezus Gabrijela ni klical le k duhovništvu, ampak tudi za misijonarja in mučenca. Pa predstojniki kar niso mogli razumeti tega božjega klica. Gabrijel je bil namreč telesno zelo slaboten in silno rahlega zdravja. Tak slabič vendar ni za misijone. Ko so mu predstojniki naglašali: "Niste dovolj močni za misijone", je odgovarjal: "Moja moč je od Boga in v Njem premorem vse." Več let je Gabrijel molil, jokal in prosil predstojnike, da bi ga poslali v misijone v Kanado. Končno jih je le prepričal, da Bog kliče v misijone tudi slabotne in jim daje moč, da vztrajajo in obrode veliko sadu. Ne le orjaki kot Janez Brébeuf, tudi nežni in slabotni kot Gabrijel Lalemant so Huroncem potrebni, da bodo spoznali, da misijonarji nimajo moči sami od sebe, ampak iz Boga.

Gabrijela je vleklo v Kanado zlasti hrepenenje po mučeništvu. Kajti misijonar Brébeuf je pošiljal v Francijo pisma in v njih opisoval vse trdote misijonskega dela med Indijanci; pisma pa je končaval: "Kdor je pripravljen na vse te trdote, tudi na to, da ga bodo Huronci ubili, naj pride!" Ko je Gabrijel ta pisma prebiral, je vedno čutil, da je kljub svoji slabosti pripravljen na vse trdote misijonskega življenja, tudi na mučeništvu. V Kanado je želel tudi zato, ker sta tam uspešno delovala že dva njegova strica: Karel in Hieronim Lalemant S.J. Zato je l. 1646 sprejel dovoljenje predstojnikov, da sme odpotovati v kanadske misijone, z neizrekljivim veseljem.

S l o v o.

Čeprav je bil Gabrijel Lalemant prepričan, da bo z božjo pomočjo zmogel vse, je vendar kmalu čutil, kako slab je sam od sebe. Kako težko mu je bilo slovo od predobre matere, na katero je bil navezan z vso sinovsko ljubeznijo. Mati je slutila, da ga ne bo nikdar več videla. Sin jo je tolažil, da je njegovo in njeno življenje v božjih rokah. Bog bo že oba tako vodil, kakor bo zanju najbolje. Če se ne bosta več videla na zemlji, bo pa njuno svidenje toliko slajše v večnosti. Ko je premagal bolečino slovesa od matere, bratov in sestra ter od drage mu domovine, se je vesel vkrcal na ladjo, dasi je tudi on v srcu slutil, da ne bo nikdar več videl ne matere ne domovine. Pomislil je na svojo slabost in ga je streslo, pa se je takoj spomnil, da tudi zanj veljajo Jezusove besede, ki jih je nekoč izrekel apostolu Pavlu ob priliki njegovih velikih slabosti: "Dovolj ti je moja milost, zakaj moč se v slabosti izpopolnjuje" (2 Kor. 12, 9).

Na kanadskih tleh.

Po dolgi, naporni vožnji je končno Gabrijel Lalemant pristal na kanadskih tleh. Bil je zelo utrujen, a vendar neizrekljivo vesel in Bogu hvaležen, da se mu je izpolnila srčna želja. Na obali ga je že čakal stric Hieronim Lalemant, S.J. Pristrčno sta se objela. Imela sta drug drugemu veliko povedati. Gabrijel o domovini in domačih, Hieronim pa o Indijancih in o misijonarjih. Stric je odločil, naj Gabrijel ostane eno leto v Quebecu, da si utrdi zdravje, privadi novemu podnebjju in se nauči indijanskega jezika. Obenem mu je izročil v oskrbo francoske katoličane v Quebecu in

okolici. Pridno se je učil indijanskega jezika in iskal stika s Huronci, ki so po trgovskih poslih prihajali od časa do časa v Quebec. Prvo leto v Kanadi mu je hitro minilo, ker je trdno upal, da bo spomladi l. 1647 že lahko odšel med Huronce k misijonarju Brébeufu. A ko je leto minilo, njegov stric ni držal besede. Nečak se mu je zdel preslaboten za misijonsko delo med Huronci. Večkrat je potožil: "Kakšna škoda, da tako močan in junaški duh živi v tako slabotnem in bolehnem telesu!" Zdelo se mu je, da bi bilo predrzno zaupanje v Boga, ako bi tako slabotnega misijonarja pustil med divje Huronce. Gabrijel se je z žalostjo v srcu vdal, pa je še bolj goreče molil, da bi se mu skoraj izpolnila srčna želja, zaradi katere je zapustil domovino in odšel na tako dolgo pot. Končno je Bog uslišal njegove molitve. Naslednje leto mu je stric dovolil, da odide misijonarit med Huronce.

Izpolnjena srčna želja.

24. julija 1648 je misijonar Gabrijel Lalemant zapustil Quebec in se odpeljal naprej k Trem Rekam (Three Rivers). 6. avgusta pa je odplul na čolnih skupaj s Huronci proti Huroniji. Bilo je nad petdeset čolnov; na njih štirje novi misijonarji in 26 francoskih delavcev in vojakov. Tudi Huroncev je bilo veliko iz različnih vasi. Gabrijel je bil presrečen, dasi je slutil, kako težavna pot ga čaka. Saj je že v Franciji ponovno in natančno prebral Brébeufova pisma, v katerih je opisoval vse težave in nevarnosti te vožnje po kanadskih rekah in dajal navodila novim misijonarjem, kako naj vse te težave na poti skušajo junaško prenašati. Gabrijel je takoj prvi dan sklenil, da bo ves čas vožnje vesel in potrpežljiv, nikomur v breme, pa naj ga vožnja še tako utruji in izčrpa. Držal je besedo. Kot slaboten in nežen meščan Parižan se je hotel že na prvem misijonskem potovanju v vseh trdotah zenačiti z Indijanci, ki so bili že od otroških let vajeni sonca in vetra, vode in komarjev, dolge peš hoje, prenašanja tovorov in veslanja po deročih rekah. Za Gabrijela je bilo pa vse to pravo mučenje. Cel dan je veslal, zvečer pa je imel roke vse žuljave in otekle; obraz opikan od komarjev in ožgan od sonca. V glavi ga je kuhalo in po vsem telesu se je tresel od slabosti. Trudil se je, da bi jedel, kar so mu zvečer Indijanci skuhali, a mu kar ni šlo. Lačen in do smrti utrujen je prvo noč zaspal na trdi zemlji in se prebudil šele, ko so Indijanci pripravljali zajtrk. Potem pa spet cel dan stisnjen v klopčič v čolnu, izpostavljen soncu, komarjem in drugemu mrčesu. Nikjer ljudi, povsod same samotne pokrajine z rekami in gozdovi.

Ko so čez nekaj dni veslali že iz Montreala po reki Ottawi proti Huroniji, so se naenkrat znašli pred mogočnimi slapovi. Vode so z vso silo padale med pečine, se penile, poganjale kvišku in si s silo iskale izhoda med skalami. Vsi so ob teh mogočnih slapovih ostrmeli; tudi Indijanci. Ti so mislili, da so na dnu teh slapov zli duhovi, ki tako besne. Zato so začeli metati tobak v slapove, da bi duhove pomirili. Potem so jeli okrog slapov plesati, da bi z obrednim plesom vodne duhove potolažili. Ko so končali z obrednim plesom, so pometali v besne valove mnogo darov in odveslali naprej. Misijonar Gabrijel Lalemant je sedaj prvič na lastne oči videl, kako globoko je zakoreninjeno praznoverje v dušah Huroncev, in se spomnil na Brébeufova pisma, v katerih je ta misijonar podrobno opisal plese in razne druge praznoverske običaje Huroncev.

Dasi je misijonar Gabrijel Lalemant z veliko težavo prenašal to naporno potovanje, so ga Huronci vendarle občudovali. Ne sicer tako kot misijonarja Brébeufa, ki je s svojo orjaško postavo, z vzdigovanjem in prenašanjem najtežjih tovorov daleč prekašal tudi najmočnejše Huronce. Pri vsej Gabrijelovi slabosti so občudovali njegovo potrpežljivost in vedrino duha. Videli so, kako je telesno izčrpan in slab, pa nič ne toži, celo norčuje se iz svojega bornega telesa; z nadčloveško močjo svoje silne volje vleče za seboj do smrti izmučeno telo in noče biti nikomur v breme.

V začetku septembra po enomesečni vožnji so zaveslali v reko Wye in zagledali pred seboj veličastno trdnjavo Svete Marije (Fort. St. Marie). Superior Ragueneau jim je ves srečen hitel naproti in jih pristrčno sprejel. Posedel jih je k mizi in jih začel gostiti. Po kosilu se je začel razgovor. Superior jim je povedal vse novice o misijonarjih in o njihovih uspehih in žrtvah. Misijonarja Gabrijela Lalemanta je najbolj pretreslo, ko je zvedel, da je tedaj, ko je odšel na pot v Huronijo, umrl slavne mučeniške smrti kot prvi mučenec med Huronci — Anton Daniel, S.J. Sedaj je še bolj zahrepenel, da bi tudi zanj skoraj napočil ta dan. Superior jim je razkazal vse prostore, tudi njive in polja ter nove misijonarje zagotovil, da bodo v tej hiši srečni; kajti med misijonarji v njej vlada duh vseh krščanskih čednosti, zlasti še duh pristne bratske ljubezni. Gabrijel Lalemant bi bil že najrajše šel k misijonarju Brébeufu na pomoč; a superior je odločil, naj ostane še nekaj mesecev v Trdnjavi Svete Marije, da se izpopolni v huronskem jeziku.

Naslednje leto v februarju ga je poslal k misijonarju Brébeufu v Trdnjavo Svetega Alojzija. A na žalost sta skupaj misijonarila le en mesec. Gabrijel Lalemant, ki je gledal v misijonarju Brébeufu svoj vzor, je imel to srečo, da je preživel z njim skupaj zadnje trenutke svojega življenja, gledal strašno mučenje misijonarja Brébeufa in njegovo nadvse junaško prenašanje muk, kar mu je vtilo v srce poguma, da je tudi on vztrajal kot izreden junak v najhujših mukah in je z veličino svojega duha povečeval svoje borno in slabotno telo. Tako sta umirala skupaj: orjak po telesu — Brébeuf in slabič po telesu — Gabrijel Lalemant, a oba velikana po duhu in po ljubezni do Kristusa in duš.

Ovenčan s palmo mučeništva.

Kako je Gabrijel Lalemant apostolsko izrabil zadnje trenutke življenja, je bilo opisano že v prejšnjem članku v zvezi z mučeniško smrtjo misijonarja Brébeufa. Poglejmo le še Gabrijelovo mučeništvo. Misijonarja Brébeufa so Irokezi mučili pred misijonarjem Lalemantom. On je Brébeufovo mučeništvo gledal in že doživljal svoje mučeništvo. Srce mu je bilo presunjeno z mečem bolečin. Brébeufov junaški zgled ravnodušnosti, ki je zbujal občudovanje celo pri mučiteljih, je Gabrijela zelo ohrabil. In ko je Brébeuf izdihnil, se je Gabrijel Lalemant zavedel, da ima v nebesih pri Bogu že svojega priprošnjika, ki mu bo pomagal v trenutkih mučeništva s svojo mogočno priprošnjo. Kmalu nato, ko je Brébeuf izdihnil in so se divjaki napili njegove krvi ter pojedli njegovo srce, so se lotili misijonarja Gabrijela Lalemanta. Najprej so naložili goriva na ugašujoči ogenj. V ognju so razbelili sekire in druga mučila ter jih nato vse razžarjene zasekali v nežno Gabrijelovo telo. Strastno so uživali, ko se je misijonarjevo telo

zvijalo v bolečinah. Vsak drzljaj telesa mu je žareče sekire zarezal še globlje v meso. Rezali so mu meso s telesa in ga metali v ogenj. Vlivali so mu vročo vodo na glavo in se norčevali iz krsta: "Glej, kako veliki tvoji prijatelji smo, saj bi brez krsta ne mogel v nebesa; pomagamo ti v nebesa. Čim več trpiš, tembolj te bo Bog poplašal." Tako so se norčevali iz njega in niso vedeli, da govore resnico. Za nobeno drugo milost ni Gabrijel Lalemant toliko let in tako vztrajno molil kot za milost mučeništva, ker se je zavedal, da mu bo ognjeni krst prinesel veliko nebeško slavo. Ves čas, ko so ga mučili, je molil in imel oči obrnjene proti nebu, odkoder je pričakoval moči v teh svojih najhujših trenutkih. Divjaki niso mogli prenesti tega prosečega pogleda. Iztaknili so mu oči in so mu v očesne dupline porinili žareče oglje. On pa je molil zanje in za odpuščanje svojih grehov. To je divjake še bolj razkačilo. Iztrgali so mu jezik pri koreninah. A mučenec je stal trdno, nič ni klonil. Božja moč je poveljevala njegovo telesno slabost. Ker so se divjaki bali, da jim bo misijonar že ponoči izdihnil, so z mučenjem za nekoliko časa prenehali. Hoteli so, da ostane živ vsaj do sončnega vzhoda. Vendar so ga pomalem mučili vso noč, dasi je bil že tako slab, da ni mogel več stati. Ob jutranji zori so začeli žgati njegovo telo, ki je bilo že ena sama rana. Vendar še ni izdihnil. Divjaki so se začeli bati, da je v tem slabotnem telesu posebna čarobna moč. Z vso silovitostjo so ga začeli rezati; presekali so mu možgane, mu odprli prsi, iztrgali iz njih srce, si umivali roke v njegovi srčni krvi in jo pili. Misijonar Gabrijel Lalemant je izdihnil šele okrog devete ure zjutraj 17. marca 1649 po enodnevnem mučenju. Samo šest mesecev je bil med Huronci, pa je dosegel najslavnejšo palmo mučeništva.

Moč zgloda.

Misijonarju Gabrijelu Lalemantu je bil vzor veliki misijonar Janez Brébeuf. Ob branju njegovih pisem se je navdušil za misijonsko delo med Huronci. To jasno priča, kako živo pisana beseda velikih misijonarjev budi misijonske poklice v mladini. Če bo slovenski mesečnik "Katoliški misijoni" lepo urejevan in če bodo vanj pisali preizkušeni misijonarji in razkrivali vso lepoto pa tudi vse težave misijonskega dela, bodo vzbudili v mladih bralcih marsikateri misijonski poklic.

Sveti ostanki mučenca svetnika Gabrijela Lalemanta v božjepotni cerkvi v Midlandu privabijo k sebi vsago leto veliko število romarjev, med njimi tudi veliko Slovencev. In sveti Gabrijel Lalemant že 319 let kliče vsakemu, ki prihaja poljubljat njegove relikvije: "Če sem zmozel jaz, ki sem bil telesno tako slaboten in sem postal misijonar in mučenec, zakaj ne bi ti? Zaupaj, saj ti bo dovolj božja milost, ki dela močne tudi slabotne."

Sveti Gabrijel Lalemant, prosi za nas in za vse, ki se v svoji slabosti bore za najvišje misijonske ideale!

SVETI KANADSKI MUČENCI,

PROSITE ZA SLOVENSKE MISIJONSKE POKLICE!

BELA GOSPA

Song, profesor državne univerze v Taipehu na Formozi, se je v februarju lanskega leta zatekel v misijonsko bolnico mesta Lotung. Diagnoza: žolčni kamni. Parvzaprav je že mnogo let trpel na tem; zdravnikom se pa le ni hotel vdati. Mnogokrat so mu nasvetovali operacijo kot edino rešitev. On pa ne! Zlo je napredovalo. Ko mož že ni mogel več prenašati, je bil primoran popustiti in vdal se je volji drugih.

Doma iz Šanghaja, nekoliko boječega značaja, zelo priljuden, debelušen, kakih petinšestdeset let star, pogan. S svojo univerzitetno plačo je kar lepo živel. V Lotung je prišel ne brez strahu, vendar z zaupanjem, kajti leto dni prej je bil eden njegovih sinov pri nas operiran; operacija je uspela.

3. februar. Za operacijo določeni dan. Kirurg je bolniku pobral kamne, med drugimi dva debela, a pri tem opazil veliko rano v dvanajsterniku. Pregledal je bolnika in ko je ugotovil, da bi prenesel še eno operacijo, ga je operiral še na dvanajsterniku. Obe operaciji sta trajali dve uri in pol.

Minilo je pet dni in vse je kazalo na dobro. Šesti dan, 9. februarja pa se je bolnikovo stanje poslabšalo. Le kako je to mogoče? In vendar se je bolnik zvijal na postelji v bolečinah in bridko stokal. Zdravnik se je zmedel. Kaj naj stori? Kaj še naj je novega v životu tega starega trpina? A se je sladnjič odločil: ponovno bo operiral. To je bila rešitev. Novi izhod po resekciji želodca je bil zatečen in docela neprehoden. Kirurg je bolniku na drugem mestu izrezal nov izhod in obenem združil še dve črevesni vijugi. Po tej operaciji bi želodec imel kar tri možnosti, da izprazni usedlino.

11. februarja zjutraj je profesor Song poklical kirurga in mu dejal: "Zapomnite si ta dan! Moje stanje mi ne dá, da bi veliko govoril, a ko bom mogel, vam bom povedal nekaj zelo važnega".

Ko je 13. februarja zdravnik končal pregled bolnikov, ga je poklical profesor Song in mu začel pripovedovati:

"V sanjah se mi je prikazala bela gospa, imenitnejša od angleške kraljice. Prihajala je po stopnicah iz tretjega nadstropja in ob njej sta stopala neki naš star filozof na eni, pa še nek drugi mož, ki ga nisem spoznal, na drugi strani. Ko je prišla do našega, drugega nadstropja, je stopila v sleherno sobo. Modrijan jo je vpraševal, kako je s tem in onim bolnikom, in ona mu je na vsako vprašanje odgovorila. Tudi v mojo sobo je prišla.

Pogledala me je blago, sladko, materinsko in se mi nasmejala. Modrijan jo je vprašal: 'Kaj pa s temle; dve operaciji je že prestal?' Pa mu je odvrnila bela gospa: 'Bo še veliko trpel in bo dolgo ostal v bolnici, a bo ozdravel! A brž ko bo pri moči, mora iti tja dol (in pokazala je na kapelo, ki je prav pod bolnikovo sobo), poslušati mojo besedo in sprejeti katoliško vero.' Potem nisem več ničesar videl. Vse je izginilo. Bila je noč 11. februarja, na stoletnico lurških prikazovanj."

Tako je pripovedoval profesor Song.

Da nebo dela čudeže, vsi vemo in verujemo. Da Marija lahko posreduje pri Gospodu v naših zadevah, tudi. A da bi kar na lepem vsakemu verjeli, če nam govori o kakih prikazovanjih, pa spet ne!

Lahko pa si mislite, da smo se precej menili o vsem tem, dvomili in sklepali z "bomo videli", "beži, beži" in tako naprej. Nekaj pa nas je čez vse drugo vznemirjalo: Bolnik, ki je bil kake dva, tri dni povsem dober, je kar nenadoma začel spet slabeti; vedno bolj. 15. februarja je začel bruhati. Kirurg je že napravil križ čezenj. Sorodniki pa so silili in prosili: Kaj res ni mogoče ničesar več storiti, ničesar več poskusiti? In so se domesnili: "Prav, ga bomo pa še enkrat operirali!"

Ob petih popoldne. Kirurg je bolniku odprl želodčno votlino. Strašen, čeprav ne nepriakovan pogled se mu je nutil! Mesto, kjer sta pri drugi operaciji bili združeni dve črevesni vijugi, je bilo zamotano; črevesni šiv je zaradi napetosti popustil. Trebušna mrena se je začela vneti. Kirurg je boleče mesto osvobodil zadrge, raztrgano in že močno vneto črevo pa je ponovno zašil. In je operacijo končal z besedami: "Jutri bo ta mož mrtev!"

Obvestili smo sorodnike in prijatelje. Jok in zdihoavanje čez in čez, pa tudi nam je bilo hudo. S slabotnim glasom je sam profesor zajecal: "Čutim, da umiram..." Izgubil je zavest, postajal vedno bolj mrzel, žila je komaj še po malem utripala; izraz obraza je bil mrliški, dihanje kratko in pretrgano. Zdelo se je, da je vsega konec. Mislil sem na prikazen v sanjah, na besede bele gospe in na bolnikovo pripovedovanje. Takrat mi je prišlo na misel, da vsaj nekaj ve o veri. Vzel sem tedaj namočeno gobo in ga krstil na ime Angel. Ko bo prišel v nebesa, bo moj oče imel tam enega prijatelja več... To je bilo okrog dveh ponoči. Okrog pol štirih zjutraj sem umirajočega prepustil nočnim strežnicam. Sam nisem zmogel več ob njem. A naročil sem jim, naj me ob najmanjši spremembi pokličejo.

Komaj kako uro po tistem so me prišle klicat. Bolnik je nehal dihati. Uravnal sem mu nagnjeno glavo, zmolil nekaj molitev in se zagledal v izmučeno obličje.

A, glejte! Nenadoma mu oči spet zažive, zagledajo se vame... prsa se mu začno dvigati... Kaj, je mogoče? Kri utriplje docela mirno, toplina se spet vrača v telo!

Je spet zaživel?

Da, zaživel!

Še sem počakal, potem pa sem ga vendar vprašal, kako mu je.

Kip Brezmadežne vrh pročelja misijonske bolnišnice v Lotunga na Formozi, kjer se je dogodila pričujoča zgodba. Sliko nam je poslal dr. Janež.

“Truden sem,” mi je odvrnil, “a spet sem videl belo gospo in ponovila mi je, da bom ozdravel!”

Vest se je v trenutku raznesla po bolnici, po hiši, po misijonu. Hitela je na cesto... Vsi so kar nenadoma vedeli za Songov primer in so govorili o njem.

Ko je kirurg vprašal, ob kateri uri je bolnik umrl, so mu povedali to, kar se je zgodilo. Pa je dejal: “Če ga ne bi še v tretje operiral, bi morda še mogel misliti na slučajno ozdravljenje. A zdaj lahko priznam samo, da gre tu za neposredni božji poseg!”

Bolnik pa si je opomogel, začel jesti, vstajati, hoditi...

Spremljal sem ga ob prvih korakih. Dvignila sva se tudi v tretje nadstropje, na teraso. Profesor mi je pomignil: “Glejte, tole pa poznam. Videl sem jo, prav takšna je bila, samo da je bila živa in je govorila...” In je pokazal na Mirijin kip na pročelju naše bolnišnice.

Profesor Song je potem pogosto prebiral knjigo o Lurdu. Zelo ljubi Marijo in želi, da bi jo še drugi spoznali.

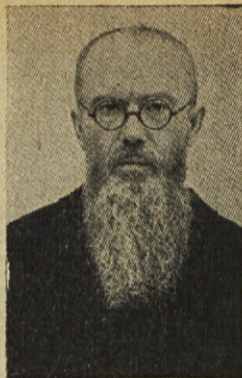
Danes v svojem domu v Taipehu študira katekizem. V Marijini bolnišnici je našel telesno in dušno zdravje.

Zapisal kamilijanski brat *Marsello Caon* iz Lotunga.
Objavljeno v listu “Missioni Camilliane”.

MAKSIMILJAN KOLBE

NORČEK NAŠE LJUBE GOSPE

Priredil RUDA JURČEC

XII.

Ko so bili dokončali vsa dela pri gradbi, je Niepokalanowo resnično postalo mesto sreče in veselja. Z obraza in iz oči vseh je kar sijalo navdušenje. Cilj vseh v novem kraju je bil vojaški: ves svet osvojiti Kristusu in Mariji. Že prvi koraki v novem posloppju so bili navdušujoči. Naklada revije je rasla in med pristaši izzivala veselje, nasprotnike pa razoroževala. V letu 1927 je bila naklada že 50.000 izvodov. 1928 - 81.000, 1929 - 117.500, 1930 - 292.750, 1931 - 432.000, 1935 - 700.000 in 1939 je preseгла milijon. Še vedno so v glavnem izdajali revijo. Toda pri tem se niso smeli ustaviti. In kaj dati mladini, kaj otrokom? Ti niso smeli ostati brez glasila in zanje so začeli izdajati list Mladi vitez Brezmadežne.

“Toda kdo izven Poljske bere poljščino?” so se vpraševali. Brž so se odločili za natis v tujih jezikih. Najprej v latinščini in sicer revijo “Miles Immaculatae”, ki je bila namenjena duhovnikom vseh narodov in kontinentov.

Poljski katoličani so bili brez svojega dnevnika. Škofje na svojih letnih konferencah so večkrat sprejeli resolucijo, ki je terjala ustanovitev lista, ki bi ne bil političen, a bi odločno branil katoliška načela. Vsi pozivi so bili zaman! Nikdo ni znal zagrabiti. Ves poljski tisk je po svoji strani budno pazil, da do ustanovitve takega lista ne bi prišlo.

Skupina “tiskarjev” v Niepokalanowu je prišla s predlogom, kako pomagati, da bo list mogel priti na dan. Ko so se odločili, je šlo zelo hitro! V maju 1935 je izšla prva številka novega poljskega katoliškega dnevnika. Nosil je ime Mali Dziennik — Mali Dnevnik in ob prvem zamahu je že zajel občinstvo. List je bil izredno živahno urejevan in naslov je bil v barvah Brezmadežne — belo modre črte okoli imena. Prodajo prvih številk so prevzeli prostovoljci in razpečevanje je bilo tako učinkovito, da so se izdajatelji ostalih poljskih listov v zadregi čudili. Nikdo na Poljskem ni računl, da bi mogli “mali bratje” izvesti kaj takega. Naklade njihovih listov so začele kopneti, “cunja” iz Niepokalanowa pa se je širila. Najprej so tiskarji protestirali, da je izdajanje takega glasila trgovsko nepošteno dejanje, ker “delovne sile pri listu ni treba nikomur plačati in delajo bratje brezplačno.” P. Maksimiljan jim je odgovoril, da naj še oni delajo “brezplačno”.

Cena lista je bila naravnost smešno nizka. Izvod je bil po 5 grošev. Izdajatelji ostalega tiska so mislili, da je list uspel, ker je bil “plod brez-

plačnega dela". Niso vedeli, da je uspeh slonel na nečem drugem: pred izidom lista je 327 bratov, zaposlenih v novi tiskarni, opravljalo pred Najsvetejšim devetdnevnicu za uspeh prve številke. Postili so se in pokorili, da bi "pokroviteljica podjetja" naklonila svoj blagoslov in svojo pomoč. Pri vsem delu je bila vedno spoštovana lestvica vrednot. Na najvišjem mestu je bila molitev. Najprej se je opravilo vse duhovno in potem šele vse za materialni uspeh. Dasi je bil tolikšen poudarek na duhovnem, vendar ti delavci in sodelavci niso bili tehnično nič manj izurjeni. Vsi so bili dobro izšolani in so sledili vsem modernim napravam v tiskarski stroki.

Podjetje v Niepokalanowu je bilo najbrž prvo katoliško podjetje, kjer se je izkazalo, da more biti delavec ali vodja oddelka v obratu tudi "svetnik". P. Maksimiljan je hotel, da bi bili vsi, ki so zaposleni pri njem, pravi "svetniki" s tem, da so zvesti svojemu delu. Večkrat je govoril, da ni mogoče spraviti v pogon strojev z molitvijo zdravemarije, pač pa je mogoče brneje strojev spremeniti v pesem Magnificat. Kadar je mogel, jim je ponavljal latinski rek: Age quod agis — delaj, kar delaš.

Zanimiv je bil pogled na Niepokalanow v letu 1936, to je devet let po prvih zamahih na zemljišču. Okoli kipa Brezmadežne je zraslo pravo mesto, tiskarske dvorane so bile obkrožene z laboratoriji in dodatnimi delavnicami. Najbrž je bilo to prvo "industrijsko mesto" na Poljskem. P. Maksimiljan je bil vodja podjetja in obenem gvardijan hiše. Dnevno je moral sprejemati obiske in jih opravljati kar v sobi "glavnega urednika". Soba je bila hkrati njegova samostanska celica. Na obisk so prihajali nunciji in škofje, vsi so bili enako sprejeti in so sedali kot gostje za isto mizo. V razgovoru je bil prijazen, kar zagorel je od navdušenja, ko je moral odgovarjati, kdo je odgovoren za uspeh. Besede so bile jasne in kratke: "Brezmadežna je naša Kraljica, Ona je naše življenje. Ona je tista, ki vse stori. Z Njenim imenom hočemo pridobiti svet za Kristusa."

V vsaki sobi in v vsaki delavnici je na vidnem mestu kip Brezmadežne. Vsakdo ob vstopu v delovni prostor najprej Njo pozdravi. Med delom morajo vsi molčati. Molk smejo prekiniti samo v primerih najnujnejše potrebe. V tiskarskih dvoranah so najmodernejši stroji, ki natisnejo 20.000 izvodov revije na uro — vse že takoj pripravljeno za ekspedicijo. Ves postopek je "amerikaniziran" po najnovejših izkušnjah. Nekega dne je prišel novinec, ki je kmalu iznašel posebno tiskarsko napravo in je potek dela še pospešil. Iznajdba je bila pokazana na velesejmu v Poznanju in je prejela mednarodno nagrado. Šla je po svetu. Ko se proti večeru zaključuje delo, se vsi obrnejo v smeri, kjer stoji p. gvardijan — p. Maksimiljan, vsi se mu obračajo z nasmehom na ustih in ko jim da znak za konec dela: "Marija", mu vsi odgovore "Marija". Obrok dnevnega dela je končan.

Vse delavnice preveva isto ozračje. Vsi so izurjeni, vsi izobraženi za enako delo. Govore že čisto svojo govorico o strojih in napravah. Velika rotacija je "sestra", največji stavni stroj je "brat". Pred stoletij je sv. Frančišek Asiški nazival ptiče in rože za "brate in sestrice."

Nekega dne je p. Maksimiljan blagoslavljal nov stroj, ki je prišel v tiskarno. Tako je govoril med obredom: "Kaj naj mu želim? Samo to, da bi zvesto služil Kraljici in Vladarici sveta. Danes ga blagoslavljam in to je zanj isto, kar je za nas vstop v red in ko nam dajo redovno oblačilo. Sedaj bo opravljala noviciat, da ga bomo preizkušali in ga navajali na naše navade. Kaj naj mu želim? Da bi delal dolgo in uspešno! In da bi za

njim prišlo še mnogo njegovih tovarišev! Naj bo uspešen! Vse pa naj preveva samo ena skrb: da bi on in vsi ob njem slepo sledili Mariji Devici! Redovnik ni velik, ker opravi mnogo dela ali ker je bilo njegovo delo uspešno, ampak zaradi tega, ker je poslušen, ker je poln pokorščine. Zato bo naš brat stroj prav opravljal svoje delo, ako bo po posredovanju našega brata dobro izvajal tisto, kar bo hotela Brezmadežna. Če je Njena volja, tedaj naj se zgodi, da se ne bo nikdar pokvaril in naj dela sto in še več let in naj nam priskrbi novih "bratov strojev!"

Podjetje se je razvijalo v posebne vrste republiko. Zanimivo je, da je bilo v vsem Niepokalanowu samo šest patrov in nad 700 bratov. Ko so bratje prihajali, so imeli na izbiro, v katerem oddelku so se hoteli vpeljati in delati. Najbolj pa je prijal p. Maksimiljanu, ako se je novinec odločil, da je šel skozi vse oddelke in se po izkušnjah v vseh strokah odločil za tisto, ki mu je bila najbolj pri srcu. Pregarjal je takozvane "specialiste" ali eksperte - izvedence. Vsakdo mu je bil drag, ako je na podjetje gledal kot celoto. Na prav vidnem mestu v tiskarni pa je bila naprava, neke vrste poštni predal, kamor so mogli vsi v pisnih oddajati predloge ali nasvete za zboljšanje delovnega načina. Došle predloge je pregledovala posebna komisija in reforme izvajala.

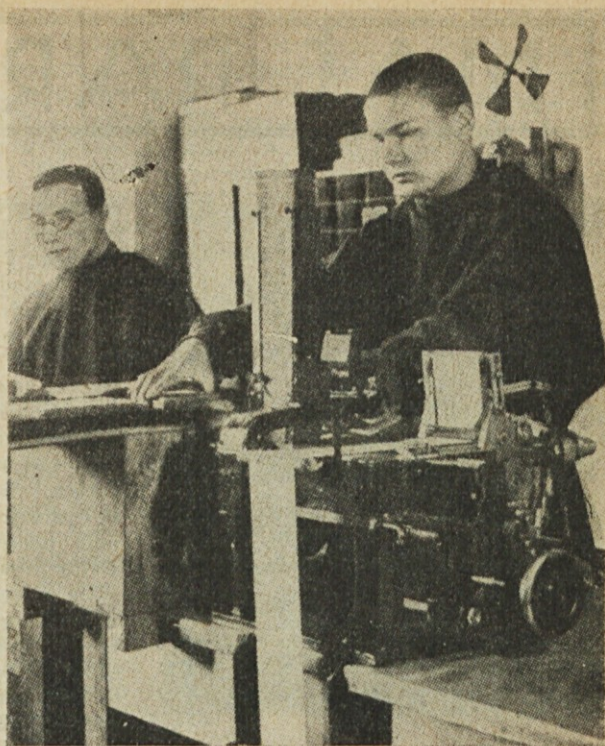
Glas o vsem tem se je hitro širil po vsej Poljski. P. Maksimiljan je postajal priljubljen in "novinci" so kar drli v red in tja, kjer je bil on voditelj. Pripovedoval je o tem: "Vsako leto prejmem približno 1800 prošenj za sprejem med novince. Vse prošnje zelo strogo precenimo in —na žalost— moremo vsako leto sprejeti samo 100 prosilcev. Vendar se potem ves razvoj nadaljuje tako, da jih nazadnje ostane samo še petdeset, ki pridejo do redovnega poklica. Mi rabimo elito, kajti pri nas potrebujemo" nadaljeval je pritajeno in sramežljivo, "potrebujemo svetnikov."

Med novinci niso bili samo ljudje iz preprostih plasti. Vsako leto so se prijavljali univerzitetni profesorji, inženirji, arhitekti, profesorji in ugledni uradniki. Vse je raslo v popolnost in za vse potrebe je bilo dovolj ljudi v podjetju. Nikdar niso klicali nobenega inženirja ali strokovnjaka od drugod. Med vsemi je vladala popolna enakost. Vsi nosijo enako redovno obleko in vsi sedejo za isto mizo k isti hrani. Vsi se morajo enako spoštovati in sleherna kršitev enakosti je strogo kaznovana. Edina razlika je bila v tem, da so patri-duhovniki imeli vsak svojo celico, bratje pa so spali v ogromnih dvoranah. Ko je p. Maksimiljan moral sprejeti novo oblačilo, ki so mu ga prinesli, je bilo prvo vprašanje, ali so vsi patri prejeli enako novo oblačilo. Včasih so se morali zateči k zvitosti, da so mu pozimi dali v čevlje tople obloge ali pa suknji zimsko podlogo.

Edini privilegiranci v podjetju so bili bolniki. Zanje so bile pripravljene posebne sobane, kjer je bilo vsega dovolj. Zdravniška pomoč je morala biti vedno pri roki in tudi najdražja zdravila je morala imeti hišna lekarna. Ko so ga vpraševali, kdo v obratu največ dela, je rad pokazal na bolniško sobo in rekel, da so bolniki tisti, ki vsak dan opravijo najtežje delo. Kadar more, se podaja k njim in nadzoruje, kako jim strežejo in kako jih zdravijo. Sam je bil preveč bolan in je mnogo prestal. Zato je vedel, zakaj ravno bolnik opravi največ dela na dan. Podaja se k bolnikom, da jim izraža priznanje za njihovo sodelovanje, da jim pove, da vse Niepokalanowo s ponosom zre nanje in če le more, odgovarja ravno v bolniški sobi tistim, ki ga vprašujejo, kje da se največ dela:

“Tukaj se opravi največ dela... Bolniki največ store!”

Po delavnicah in ostalih prostorih je vse preprosto in vse služi samo enemu namenu. Jedilnica je velik zračen in svetel prostor, pohištvo iz surovega lesa in vsi stoli so enaki. Nikjer ni razlike med navadnimi brati in očeti ali tistimi predelavci, ki imajo večjo strokovno izobrazbo. Popolna enakost pa se izraža še pri molitvi. Naučili so se moliti na poseben način: molitev je glasna in vsaka beseda počasi in jasno izrečena. V zboru molijo besede: Deus caritas est, et qui in caritate manet, in Deo manet, et Deus in eo... Bog je Ljubezen in kdor ostane v ljubezni, je v Bogu in Bog v njem. Prav ta molitev je postala osnovna in glavna

molitev v Niepokalanowem. P. Maksimiljan je uredil tako, da je hrana za vse zadostna in dobra. Nikdo ni smel stradati! Tudi med jedjo vsi molče, le kadar prde kdo na obisk, se po jedi da znak za razgovor. Navadil jih je, da so se vedno spominjali njegovega navodila: “Kako boste mogli slišati božjo besedo v sebi, ako počenjate tak šum! Bog vam govori neprestano, toda v molku...” Obiskovalci se navadno niso dobro počutili med njimi. Nekega dne je eden od njih potožil: “Ničesar ne morem razumeti. V tem podjetju gresta tehnika in mistika roko v roki!”

Središče vsega pa je bila kapela. Seveda je bila tudi baraka, kakor vse ostalo (pozneje so na mestu barake zgradili pravo baziliko, toda p. Maksimiljan je nikdar ni videl.) Med službo božjo je kapela natlačeno polna. Vsi so stalno na kolenih. Dnevni red je predpisoval tri in pol ure dnevne skupne molitve. Le zakaj vse to: Ali ni delo bila neprestana molitev?

Mnogi so vse to občudovali in mnogo lepega govorili o p. Maksimiljanu in obratu. Toda satan je tudi tu imel mnogo pristašev. Najbrž ni bilo kraja, kamor bi se zlivalo toliko sumničenj in obrekovanj.

Nekega dne je prišla skupina Židov zaradi poslovnih zvez. Vse so si ogledali. Eden med njimi je bil tudi intelektualec, ki je pristopil k p. Maksimiljanu in mu rekel: “Jaz sem komunist (partija takrat na Poljskem ni bila dovoljena), vendar vam moram priznati, da sem pri vas opazil, da ste prvi, ki ste znali uresničiti moj ideal.” (Sledi.)

NAŠ BARAGA

BARAGOV DAN V TORONTU

Na Baragov dan, 25. januarja letos je Baragov misijonski krožek v Torontu, Kanada, priredil v cerkveni dvora-

ni Baragovo proslavo. Program je bil preprost, a zgoščen. Predsednisa misijonskega krožka ga. Gruntarjeva je vodila spored. Z dvemj pesmimi je nastopil cerkveni zbor, vmes je deklamirala o Baragi gdč. Demšarjeva. Središče programa pa je bil govor ge. Helene Golobove, ki si je to pot izbrala temo: Baraga in naša slovenska emigracija. Zaradi aktualnosti vprašanja in pa ker je njen govor zares lep in vsem spregovorjen, ga objavljamo tudi v "Katoliških misijonih". Za sklep je bil na sporedu polurni barvni film, ki prikazuje življenje mladih fantov, ki se v semenišču pripravljajo na duhovniški in misijonski poklic. Njega misel in pomen bi bil: vsaka župnija mora dati gotov odstotek pomoči in misijonarjev. In če bi torontska župnija dala samo en procent zaslužka za misijone, bi letno zbrala 30.000 dolarjev. In če bi dala samo en procent svojih ljudi za misijone, bi morala dati čez 300 misijonarjev. In to je bil sklep proslave: slovenskemu narodu je treba več "Baragov", da bo velik narod, tudi velik misijonski narod.

BARAGA IN NAŠA EMIGRACIJA

Govor Helene Golobove na Baragovi proslavi v Torontu, Kanada.

Baragov življenjepis nam je iz raznih virov dobro znan. Skoraj je težko povedati o Baragi še kaj novega, ker se je že doma o njem dosti pisalo, zadnja leta se pa nekateri Slovenci v emigraciji še bolj intenzivno zanimajo zanj in iščejo podrobnejše podatke o njegovem življenju.

Voljno orodje v božjih rokah

Rev. John McGee, župnik stolne cerkve Sv. Mihaela v Grand Rapids pravi o Baragi v knjigi "Katoliška Cerkev v dolini Velike reke" tole: "Zgodbe o njegovih potovanjih skozi divjine, o njegovih obiskih daljnih misijo-

nov, o njegovih delih za Indijance in za bele ljudi presegajo tudi najbujnejšo domišljijo." Sami pa smo lahko ugotovili, da Baragovo življenje ni bilo mehko in sladko svetništvo, ampak delo, trpljenje in odpoved. Prva in ena največjih bridkosti, ki jo je doživel zgodaj v življenju, je bila izguba staršev. Pa kljub temu, da jih je tako kmalu izgubil, so mu zapustili najvažnejše za življenje — pripravljenost spoznati in slediti božjo voljo.

Ko je spoznal, da ga Bog kliče v svojo službo, se je odrekel grajski posesti in zaročenki in šel v bogoslovje. V dnevnik si je zapisal: "Zatrдно sem se odločil po dovršenih pravnih izpitih stopiti v bogoslovje in postati duhovnik, če se bo najsvetejša božja volja strinjala z mojo najprisrčnejšo željo." Seveda spoznanje in odločitev nista prišla čez noč. Več let je Baraga čutil, da ga Bog hoče drugam. Z molitvijo in strogostjo do samega sebe je iskal pot. Kjer koli je zasledil, da je v njegovih nagibih nečimernost, se je ustavil. Tako je prenehal s slikanjem in z učenjem tujih jezikov, da bi čas koristneje izrabil.

Kot duhovnik in misijonar je videl božjo voljo v ukazih svojih predstojnikov. V bratovščini Srca Jezusovega je videl veliko duhovno korist za vernike, zato jo je začel širiti. Janzenizem, ki so se ga navzeli tudi slovenski duhovniki, je bratovščine prepovedoval kot preveč sentimentalno pobožnjakarstvo. Zato je Baraga dobil od škofa preko svojega župnika opomin, naj ne krši pravil. Baragov odgovor je bil: "Moja dolžnost je, da se ukazom predstojnikov docela podvržem."

Tudi svoje misijonsko delovanje, preden je bil sam škof, je urejal v skladu s škofovo voljo. Za vsak svoj načrt je prosil škofovsko dovoljenje. "Zato zelo zares prosim Vašo milost, de se me usmilita in mi pomagate izpeljati načrt, ki ni od včeraj, ampak sem že dolgo časa resno razmišljal o njem," pravi v pismu škofu Reséju, kjer ga prosi za dovoljenje ustanoviti novi misijon na bregovih Gornjega jezera.

Izseljenec uči izseljence

Dejstvo, da je večji del življenja preživel med tujci, daleč od doma, nam ga še bolj približa. Nagib, ki nas je vodil od doma v tujino, je sicer nekoliko drugačen, kot je bil pri Baragi. Mi smo šli od doma, da smo si rešili svobodo in prišli v Ameriko, da si zagotovimo življenjski obstoj. Baraga je vodila na tuje misijonska misel. Vendar je le nekaj skupnega v našem in Baragovem izseljenstvu. Če bi ne prišlo doma do dveh zmot, do komunizma v našem času, bi mi ostali doma; in če bi v Baragovem času janzenizem ne širil svojih zmot, bi si Baraga verjetno ne želel s tako silo od doma v novi delokrog, kjer bi njegova vera mogla neovirano svetiti drugim na poti do Boga.

Nevarnost materialistične usmerjenosti

Razmere so se v sto letih, odkar je Baraga živel na ameriškem kontinentu, temeljito spremenile. Ni več poganskih divjakov, katere je Baraga prišel spreobračat. Mi smo prišli med moderne pogane. Okolje ima zelo močan vpliv, da smo se mu hote ali nehote polagoma privadili. Več ali manj nas je prevzelo stremljenje za denarjem, ki je, kakor se dozdeva, tudi med nami postal edino merilo za človekovo vrednost. Krščansko pojmovanje vrednot se je omajalo, strmenje v televizijo, bahanje z bančnimi vlogami in novimi avtomobili je danes v modi; Bog in naš končni namen je v nevarnosti, da nam postane drugotni pomen.

Eno je potrebno: rešiti dušo!

Baraga pa je kljub neprestanim težavam in trpljenju ostal zvest svojemu življenjskemu geslu — Eno je potrebno: iskati duše in jih voditi k Bogu. Da je cenil duhovno nad materialnim, imamo nešteto dokazov iz njegovega življenja. Odpovedal se je uobnemur življenju kot pravnik in graščak in po novi maši je zapisal: "Odslej nimam na svetu nikake dediščine." O posvetnem bogastvu je dejal: "Kar boš dal revežu, boš sam imel, kar pa ne daš, bodo imeli drugi." Ko je potoval iz Evrope v Ameriko, se je odrekel vsemu udobju na ladji, da bi manj denarja potrošil zase in ga prihranil za misijone. O sebi pravi: "Nikoli ne bom nič imel." In neki drugi duhovnik piše o njem: "Zelo je ubog in živi kot trapist, pa je pri vsem tem presrečen." Baraga sam pa piše sestri: "O kolika sreča je za človeka, biti prost vsega pozemskega in ne imeti nobenih posvetnih skrbi. Kako lahko ostane potem zmerom z Bogom združen."

Sreča v osrečevanju drugih

Baraga je bil pri vsem svojem ubožtvu srečen, ker ni mislil nase, ampak na duše in je zaupal v Boga. Nam pa se dostikrat primeri, da se hočemo vsemu umakniti, razočarani, ker ljudje napačno razumejo naše namene. Naši bližnji se nam ne zde vredni truda in dela, ker pozabljamo, da so njihove neumrjoče duše neprecenljive vrednosti. Baraga piše: "Ali ni ena sama neumrljiva duša več vredna kakor vse bogastvo sveta?" In v drugem pismu pravi: "Če se tudi en sam ali dva spreobrneta in zveličata, se misionarju splača iti k njima."

V tujini smo še bolj kakor doma dolžni skrbeti drug za drugega. Dotslej smo kot skupina z zbiranjem denarja dosti storili, tukaj in doma. Pa s tem še ne neha naša dolžnost. Ker je v tem okolju toliko več nevarnosti za vsakega izmed nas, da zaide na stransko pot, je naša apostolska dolžnost toliko večja. Vsak izmed nas je soodgovoren za zablode sorojakov. Z besedo, zgledom in molitvijo moramo drug drugega voditi na poti v nebesa. Našo poštenost in doslednost bodo opazili tujci, kakor si je tudi Baraga dobil veliko spoštovanje pri vseh, s katerimi je imel stike. Že prej omenjeni župnik McGee ga imenuje "ena najbolj značilnih osebnosti, ki so sodelovale pri širjenju katoliške vere v Ameriki". Gotovo, da je težko upati, da bi vsak izmed nas kot posameznik zapustil tak neizbrisen pečat v verskem in moralnem razvoju našega časa, kot ga je zapustil Baraga v svojem času. Če pa se bomo kot skupina zavedali in izvrševali dolžnosti do Boga, do bližnjega, do svoje domovine in do dežele, ki nas je sprejela in nam daje svobodo pri uresničevanju naših osebnih in verskih stremeljenj, potem se ni treba bati, da bo naše življenje v tujini brez pomena.

Baraga nas uči pravičnosti.

Študij prava, ki ga je pred vstopom v bogoslovje dokončal, mu je še poglubil prirojeni čut pravičnosti. Poleg tega si je pridobil še vsestransko izobrazbo s privatnimi študiji na Dunaju in s študijem filozofije in teologije v ljublj. semenišču. Vse to je vzrok, da mu je bilo duhovno nasilje janzenizma teže prenašati kot drugim. Splošna in pravna izobrazba ga je vodila, da je bil vedno korekten, spoštljiv, dostojanstven in ponižen v odnosih do nadrejenih in podrejenih. Njegovo izpolnjevanje obeh naj-

večjih zapovedi: ljubi svojega Boga iz vse svoje moči in svojega bližnjega kakor samega sebe, naj tudi nas vodi v naših medsebojnih odnosih. Koliko se je že med nami grešilo proti ljubezni do bližnjega in spoštovanju nadrejenih z opravljanjem in obrekovanjem. Baraga vse trpljenje, ki so mu ga povzročili nasprotniki, omenja le mimogrede, ko piše sestri "o mnogih težavah in zoprnostih", ki so mu jih povzročili, kakor spet sam pravi "zlo misleči, kakršni se povsod dobe." V teh besedah ni nobenega sovraštva, nobene škodoželjnosti, samo vdanost v trpljenje in mirno ugotavljanje dejstev.

Njegova pravna izobrazba mu je tudi pomagala, da je uspešneje branil pravice Indijancev. Takrat je namreč država kupovala od Indijancev neobdelano zemljo, da jo očisti za poljedelstvo. To nakupovanje so opravljali pooblaščenici vladni agenti, ki so potem Indijance spravili s prodanega ozemlja na zapad reke Mississippi. Marsikdaj so jih s silo spravljali z zemlje, katero so pokristjanjeni Indijanci že obdelovali in tako imeli do nje lastninsko pravico. Katoliški misijonarji so namreč hoteli Indijance odvaditi nomadskega življenja, ki je bilo njihovem materijalnemu in verskemu stanju v škodo. Zato so jih učili poljedelstva in živinoreje in jih navajali, da so si zgradili stalna bivališča okoli misijonskih cerkva. Ko je bil Baraga še v Veliki reki, se je začelo govoriti, da bodo tudi njegove Indijance preselili. Baraga je hotel svojim Indijancem ostati zvest. Pisal je škofu: "Svojih kristjanov ne bom nikdar zapustil, tudi če jih preselijo v najbolj puščoben kot dežele — seve, dokler bodo skupaj ostali in če mi bo škof dovolil." Da jih je Baraga rešil nasilnega preseljevanja, so nam dokaz zapiski Ellio-ta, v katerih pravi: "Še sedaj živijo nekateri Očipvejci iz La Pointa stanujoči v L'Ansu, ki jih je Baragova previdna skrb rešila pregnanstva."

Baraga je ljubil svoj narod in domovino.

Baraga je živel predvsem za svoje ameriške kristjane, ki so po večini bili Indijanci. Učil se je njihovega jezika in jim pisal knjige; približati se jim je hotel v vsakem oziru, da jih je tako lažje vodil k Bogu. Vendar pa ni pozabil, da je Slovenec. Kot sam piše, do svojega devetega leta ni govoril drugega jezika kot slovensko. V uvodu v krstno knjigo v svojem prvem misijonu v Krivem drevesu se predstavi kot Ilirec, kar je takrat pomenilo tudi Slovenec. Še kot kaplan v Sloveniji je napisal oziroma prevedel več knjig v naš jezik. Molitvenik Dušna paša je doživel 10 izdaj, vselej po več tisoč izvodov. Če vzamemo v poštev takratno nizko število pismenih ljudi, je to izreden uspeh. Prevod sv. Alfonza Ligvorijskega "Obiskovanje Jezusa Kristusa v presv. Telesu in pozdravljanje Marije prečiste Device" je izšel v 5.000 izvodih v desetih letih. Tudi ko je delal med Indijanci, na Slovence ni pozabil. Napisal jim je več knjig. Za eno od teh knjig je v uvodu napisal: "Preljubi moji Slovenci. Šest let je že preteklo, kar sem zapustil našo preljubo Kranjsko deželo... Ali dasiravno sem tako daleč od vas, je vendar moje srce vedno pri vas... Prejmite to knjigo v znak moje velike ljubezni do vas in mojih srčnih želja za vaše zveličanje." Ko je drugič odhajal v Ameriko, je zapisal: "Zapuščam svojo drago, nepozabno domovino." Obenem tudi govori o hvaležnosti in spoštovanju, ki jih je dolžan svojim rojakom, ker se tako zanimajo za njegovo misijonsko delo in ga podpirajo.

Kakšni so pa naši odnosi do domovine? Marsikdaj vse naše dolžnosti in občutke do nje izrazimo v enem stavku: "Saj ne bomo nikoli več šli nazaj, ker se nam tu bolje godi." Morda je za večino izmed nas res, da bo ostala v tej deželi. Pa s tem se še ne konča naša dolžnost do dežele in naroda, iz katerega smo izšli. Sedanjim oblastem doma ne bi šlo nič bolje v račun, kot da bi mi pozabili, da smo Slovenci.

Ni namen tegale govora dajati narodni program slovenskim izseljencem. Opozori naj nas, kako se ob Baragovem zgledu učimo, da so nam žive zveze z domovino zelo potrebne. In še bolj konkretno, da so nam za ohranjanje našega in naših otrok slovenstva še posebej potrebne zveze z našo slovensko skupnostjo v emigraciji. Vse, kar loči Slovence od te domovine v malem, nam bo v škodo. Razdvajalo nas bo še bolj kot doslej! Na vseh straneh je treba resnega, ponižnega, dobrohotnega sodelovanja, če se hočemo ohraniti v tujini kot Slovenci in kot taki predvsem med tukajšnjim katoliškim svetom kaj pomeniti.

Baraga in Marija.

Naj končno omenim še Baragovo ljubezen do Marije. Prvi dve misijonski cerkvi, ki ju je blagoslovil, je posvetil v čast Materi božji. Sam pravi: "Ko sem bil namreč sklenil darovati svoje življenje v prid misijonov, sem obljubil naši nebeški Materi, da bom prvo cerkev, ki jo bom blagoslovil med divjaki, posvetil v čast njenemu zavetniškemu imenu, ker sem bil prepričan, da ona neprestano prosi svojega Sina za uspeh naših misijonov." V težavah se je vedno obračal k Mariji. Svoji sestri piše: "Kraljico vseh svetnikov neizmerno ljubim in častim, in trdno zaupam, da neprestano prosi in bo prosila pri Bogu zame in za moj misijon." Še kot kaplan v Metliki piše o Marijini vzvišenosti: "Skažimo ji čast in ljubezen posebno s posnemanjem njenih svetih zgledov. To ji bo najljubše." Obenem toži, da Slovenci nimajo dosti knjig o Mariji, in pravi dobesedno: "dasiravno bi se spodobilo, da bi jih veliko imeli, zakaj Marija je posebna zavetnica slovenskega ljudstva."

Baraga je svojega zaupanja do Marije hotel naučiti tudi Indijance. Elliot navaja primer, v katerem je njegovo zaupanje dobilo skoraj čudežno potrdilo. Neka indijanska mati je prinesla Baragi svojega bolnega otroka in prosila: "Črna suknja, reci materi Velikega Duha, da naj vrne zdravje mojemu otroku." Baragov obraz se je po pripovedovanju očitvidcev ob molitvi za otroka čudovito spremenil: "In indijanski otrok je ozdravel", pravi Elliot.

Molimo za Baragovo beatifikacijo.

Tudi mi smo postavili cerkev na čast Materi božji. Daj Bog, da bi v tej cerkvi Marija Pomagaj in božji služabnik Baraga poslušala naše nevredne molitve, da bi uslišane prošnje pospešile Baragovo proglasitev svetnikom. Več zaupanja nam je treba, če hočemo, da bo Baraga res povšan na oltar. Njegovi Indijanci so imeli vanj toliko zaupanja, čeprav je prišel k njim kot tujec, ki sprva niti njihovega jezika ni govoril. Zaupali so mu, da jih bo s svojimi nauki pripeljal k velikemu Manitu v večna lovišča. Zaupajmo mu tudi mi!

naši misijonarji pišejo...

Iz raznih postojank

Dne 11. februarja letos se nam je oglasil s pismom s *Formoze* naš misijonski zdravnik *dr. Janez JANEŽ*, ki brez prestanka dela v misijonih že nad deset let. Je še vedno v istem delokrogu, pri istem delu, kot glavni kirurg zdaj že znamenite misijonske bolnišnice očetov kamilijancev v Lotangu. V svoji zaposlenosti in še bolj skromnosti piše le malo in še tistega ne dovoli objaviti. Na drugem mestu te številke objavljamo prezanimivo zgodbo, ki nam, njegovim rojakom veliko tudi o njem pove. Tik pred zaključkom revije smo prejeli od njega tudi zanimive slike, objavljene na ovitku.

Iz *Japonske* nam je poslal božična voščila *p. Vladimir KOS S.J.*. Priporoča se v molitev, še bolj pa vse misijonsko delo na Japonskem, z besedami: "Nikoli ne pozabite Japonske in njenih tolikih možnosti nedotaknjenih, ker ni molilcev zanje..."

Prav tako iz *Japonske* se zahvaljuje za pismo in pomoč *s. Anica MIKLAVČIČ*, kanosijanka, ki je posebno vesela vesti, da so njene rojakinje in mekdanje sodelavke iz Trsta zbrale lepo vsoto družbenice in za njen prepotrebni misijon. Med drugim piše tudi tole: "Kakor že veste, smo ravno zdaj v veliki denarni stiski zaradi naših novih ustanov tu v Tokiju. Naš dekliški penzionat se lepo razvija, a žal je šele v prvih početkih in bo treba veliko dograditi. Tudi naš otroški vrtec ima vedno več otročičev, kar ni tako samo po sebi umevno, kajti v drugih otroških vrtcih okrog nas, ki jih je kar 36 v okraju, se število otrok manjša, ker je pač v tej deželi omejevanje rojstev zelo v modi. Mnoge matere pošiljajo svoje malčke tudi od daleč, pa nas lepo prosijo, naj si omislimo avto-

bus, da bi jih z njim hodile iskat.

Iz drugega velikega japonskega mesta Yokohame se je oglasila frančiškanska Marijina misijonarka *s. M. Maknisa LUŽEVIČ*. Pravi, da nima kaj posebnega poročati, ker samostan, v katerem živi, ima za svoj delokrog predvsem noviciat, kjer gre življenje zelo enolično naprej, in pa zavetišče za starke. Naša misijonarka je zaposlena v noviciatu. Zahvaljuje se za skromni dar, ki smo ji ga poslali iz sklada, in pravi, da je zelo prav prišel, kajti tudi oni tam so v večnih gmotnih težavah. Zahvaljuje se vsem dobrotnikom in se vsem lepo priporoča v molitev.

Tretje veliko mesto v isti deželi je Osaka, kjer imamo tudi slovensko misijonarko, usmiljenko *s. Bernardino KARDINAR*, ki je 25. jan. letos pisala med drugim tudi tole: "Prav za božične praznike me je razveselil dobrotni dar, ki ste ga slovenski dobrotniki velikodušno zbrali in poslali za nas, pet slovenskih misijonark na Japonskem. Ček sem takoj izmenjala in poslala določene vsote posameznim misijonarkam. To je bila obenem lepa priložnost, da smo si radostne izmenjale med seboj božična in novoletna voščila. Dokaj oddaljeni rojakinji *s. Anica Miklavčič* in *s. Maknisa Luževič* sta se takoj zahvalili z ljubeznivim pismom. Naj vsem dobrotnikom ljubi Bog povrne tisočkrat, za kar sem ga prosila tudi pri sveti maši, ki sem jo dala opraviti v zahvalo.

In naš mali, a dragi misijon v Deželi vzhajajočega sonca? Število spreobrnjenecv lepo narašča, čeprav ne masovno. Samo v sosednji župniji, ki ni velika, je bilo za božič nad 30 novokrščenecv, med njimi tudi ena naših uslužbenk, voditeljica kuhinje. Enaka slovesnost sv.

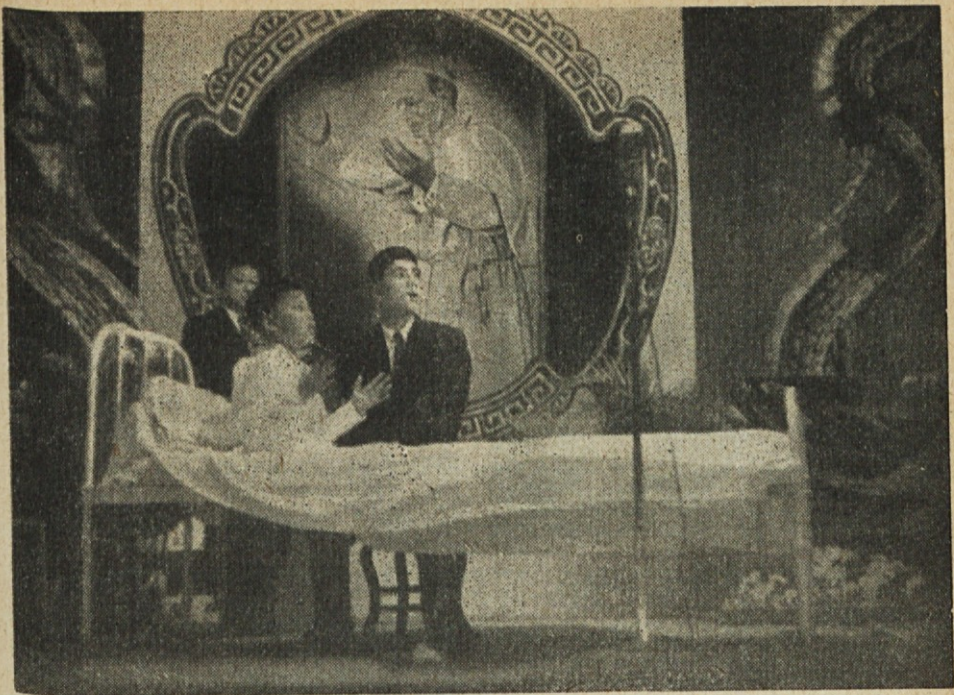
*Slovenski misijonar Stanko Pavlin SDB
dirigira zbor salezijanskih študentov v Hongkongu.*

krsta je bila tudi v naši fari, kjer je bilo med novokrščenci več naših otrokučencev in naš električar. V nekaj mesecih bomo pa spet poslali iz našega zavoda nekaj večjih fantičev v salezijanski zavod, kjer se laže izšolajo za svoj bodoči poklic. V lanskem Marijinem letu smo postavili na našem vrtu velik kip Lurške Gospe, ki ga je izdelal pravi umetnik, poljski frančiškanski brat v Nigawi. Tako je lepa Marija v svoji belini in veličastju! Slovesni blagoslovitvi v nedeljskem popoldnevu je prisostvovala množica vernikov, med njimi tudi dosti poganov. Spet trenutek, ko je sredi poganske dežele navdušeno privrel zice sprejeto znani lurški pozdrav: Ave, ave Marija...

V noči od 17. na 18. januar smo imeli tu v Osaki spet velik požar, ki je upe-

pelil kar 34 poslopij, med njimi tudi eno bolnišnico in šolo. Merodajni krogi in dušni pastirji so brž povabili ljudi, naj nudijo hitro in vsestransko pomoč pogorelcem, ki so bili sredi mrzle noči oropani vsega. Zaradi silnega vetra so večinoma lesena poslopja kar naenkrat vzplamtele in zgorela."

Iz Siama, ki se imenuje tudi Tajlandija, s svojega novega delokroga v Čiengmaj se nam je že sredi prejšnjega leta oglasila znana slovenska misijonarka m. Ksaverija PIRC O.S.U., katere pismo pa je po pomoti prišlo na vrsto za objavo šele v tej številki. Med drugim piše tudi tole: "Petindvajset let sem delovala v našem zavodu Mater Dei v Bangkoku. Sedaj pa me je Bog poklical na drugo polje, na sever, v Čiengmaj, ki ga že poznate po poročilih m. Frančiške

Misijonar Pavlin je pripravil v Hongkongu tudi papeško proslavo; tu prizor z nje.

Novakove. Tu je še marsikaj bolj primitivno in zato še vse bolj zanimivo. Kristjanov je še zelo malo. V naši veliki šoli z nad 1000 učenkami je katoličank komaj 30. Potrudila se bom, da Vam kaj poročam o napredovanju božjega kraljestva v tej budistični trdnjavi. Pripravljamo se, da bi ustanovili Marijino legijo. V zadnjih treh letih se je že zelo razširila po Tailandiji. Povsod ustvarjajo nove celice krščanskega življenja med pogani. Na Siamskem ne poznamo spreobračanja mas kot v Afriki. Tu hodi misijonar od duše do duše in se zave-da, da mu je dovolj poplačana žrtev prihoda v misijone, če eno samo dušo spreobrne. - Kolera, stara morilka na vzhodu, spet razsaja na Siamskem. Rdeči križ ni bil pripravljen na tolik naval injekcij potrebnih. Zato je vladala nekaj dni prava panika. Kako se ljudje boje umre-

ti! Kajpada, ubogi pogani, saj ne vedo, kam gredo. Nirvana jih nič kaj ne mi-ka... Zdaj so nam po zraku poslali do-volj seruma za največje potrebe. Kot ved-no, je tudi tu in to pot severna Amerika prva priskočila na pomoč. Medtem pa so v Bangkoku tudi že odkrili vir bolezi-ni: silno okužena voda mekega jarka, kjer perice ves dan perejo.

Zelo sem hvaležna za podporo molitve! To je pomoč, iz katere črpamo tolažbo in oporo v težkih urah. Kdo jih ne po-zna? Tu imamo noviciat s šestimi novin-kami - domačinkami. Te Vam še prav posebno priporočam v molitev. Domače-ga naraščaja tako silno potrebujemo!"

Iz Bombaya v Indiji piše s. Konradina RESNIK, dne 15. febr. t. l.: "Pred nekaj dnevi sem prejela preko m. dr. Miriam Zalaznikove 140 rupij, za katere

S. Pavlin med svojo mladino.

se Vam iz srca zahvalim! Kako resnično velikodušni in požrtvovalni ste. Bogu Vas vsak dan priporočam."

V Južni Afriki deluje več naših misijonark, med njimi v misijonu Pella v Transvaalu s. *Elizabeta POGORELC*, ki iz bližnjega kraja, kjer je bila na duhovnih vajah, pisala sredi decembra 1958: "Naše šole lepo napredujejo. Na praznik Kristusa Kralja smo imeli slo-

*Z misijona s. Medvešček, Assam:
Mladega tигра so ujeli...*

vesno sveto obhajilo kakih 30 otrok. Zdaj imamo šest tednov počitnic, ki jih bomo porabile za obiske ubogih našega okoliša. Letos gre ljudem trda zaradi suše, saj že celo leto ni deževalo. K sreči nekateri zaslužijo v rudniku. Me smo začele z zidavo jedilnice, pralnice in kuhinje že pred enim letom, za naše sirotišče, pa gradnje še nismo mogle dokončati — radi pomanjkanja denarja. Pomagamo si z različnimi igrami in srečolovi, za katere nam veliko dobitkov pošlje naša misijonska podpornica Miss M. Hudolin iz U.S.A. in njeni misijonski prijatelji, katerim se z otroci vred vsak dan zahvaljujemo v molitvi pred Vsemogočnim. Misijonsko delo pa le počasi napreduje. Protestanti in brezbožniki nam vedno stavlajo ovire. Vlada nam je odvzela eno naših zunanjih postaj. Izgnali so vse katoličane in zemljo prodali nekemu protestantskemu farmerju, ki je obdržal eno naših katoliških družin, da mu dela. Veliko nas bo stalo, preden bomo farmerja mogle pregovoriti, da nas bo pustil obiskovati to katoliško družino. Vsa katoliška Južna Afrika danes preživlja težko dobo, zlasti radi takozvane *apartheid*. Naš nekdanji veliki nasprotnik, prvi minister, je umrl, a na njegovo mesto je stopil še bolj zagrizen, ki hoče to *apartheid* do konca izvesti. Prav lepo Vam priporočam v molitve to težko zadevo, ki toliko škoduje misijonskemu delu!"

O isti težavi piše druga slovenska misijonarka iz Južne Afrike, s. *Marija Vincencija Novak*, z misijona Keimoes: "Tu na našem misijonu je še vse po starem. Imamo, hvala Bogu, lepe uspehe pri našem misijonskem delu. A Cerkev v Južni Afriki je v veliki nevarnosti. Najbolj trepetamo za naše šole, kajti v mladini je prihodnost; če nam jo vzamejo, je naše delo domala zaman. Prosimo božje Detece v svetem božičnem času, naj nam ohrani mladino, ki nam tako leži na srcu. Prepričani smo, da tudi Vi, naši dragi misijonski dobrotniki, ne pozabite na nas in naše težave v svojih molitvah."

misijonsko zaledje

Naloge misijonskega zaledal (.lj)

L. L. C. M.

Ker je vsak katoličan dolžan sodelovati pri delu za misijone, sestavljajo misijonsko zaledje teoretično vsi tisti katoličani, ki ne delujejo na misijonskem polju. Žal pa je velik del katoličanov, ki so mrtvi še za svoje lastno zveličanje, še bolj pa za zveličanje drugih. A vsaj vsi **takozvani praktični katoličani sestavljajo misijonsko zaledje**, kajti so žive celice skrivnostnega telesa Cerkve in že samo s svojim zdravim obstojem sodelujejo pri njega rasti.

So pa stopnje sodelovanja v misijonskem zaledju zelo različne. Katoliška moralka pravi, da **katoličan že sodeluje pri delu za misijone, če na primer dobro moli očenaš**, Gospodovo molitev, ki jo nekateri imenujejo kar misijonsko molitev. Vključuje namreč ves človeški rod, tudi vse pogane, in prosi tako velike reči, tako misijonske reči! Posvečeno bodi Tvoje ime, pridi k nam Tvoje kraljestvo, zgodi se Tvoja volja, kakor v nebesih, **tako na zemlji... po vsej zemlji!** In še prosimo v prvi osebi množine, v imenu vseh ljudi, za vse ljudi: **Daj nam danes naš vsakdanji kruh, odpusti nam naše dolge**, kakor tudi **mi odpuščamo svojim dolžnikom**, in ne vpelji nas v skušnjavo, temveč reši nas hudega...

Seveda, če bi se vsi katoličani zadovoljili samo s to mero misijonskega sodelovanja, bi moral Bog poskrbeti za misijonsko delo z neprestanimi čudežnimi dogajanji, česar pa v tem redu božjem ne moremo pričakovati. Zato je učenje misionologov, da je danes **minimalno misijonsko sodelovanje dobrih katoličanov v izpolnjevanju tega**, kar naroča papeška misijonska Družba za širjenje vere, o kateri je rekel Pij XI, da naj bi bil vsak katoličan nje član. Člani DŠV spoznavajo misijonsko vprašanje, zavestno hočejo pri njega reševanju sodelovati in zato izpolnjujejo članske dolžnosti: molijo za misijone dnevno očenaš, zdravamarijo in Sv. Frančišek Ksaverij, prosi za nas; prispevajo tudi gnotno svojo mesečno udnino, ki je malenkostni denarni prispevek za vesoljno misijonsko akcijo. Nekak podmladek DŠV je DSD, **Družba svetega Detinstva Jezusovega**, v katero spadajo vsi katoliški otroci do 12. leta starosti (vključno), ki naj čutijo zlasti s poganskimi otroci in naj jim pomagajo v Cerkev, spet z vsakdanjo molitvijo treh zdravamarij in vzdihljaja: Sveta Devica Marija, prosi za nas in za uboge poganske otroke, in pa s prostovoljnimi prispevki iz svojih prihrankov, od časa do časa.

In prav to, DŠV in DSD, je najširša organizirana enota, ki sestavlja misijonsko zaledje. Ob nji sta še dve papeški misijonski družbi: **Družba sv. Petra apostola za vzgojo domače duhovščine in Duhovniška misijonska zveza**. Prva ima namen zbirati sredstva za vzdrževanje semenišč z domačinskim naraščanjem in moliti za vzgojo domačega klera. Druga pa hoče združiti vse duhovnike in redovnike ter redovnice v molitvi za misijone in delu za širjenje misijonske misli med verniki. Slednja organizira še posebej misijonski apostolat bolnikov, ki naj bi svoje trpljenje darovali za misijone

zlasti na binško, ki so misijonski dan bolnikov; poleg tega ima v svojem delokrogu tudi zadevo zedinjenja vseh kristjanov.

Ta uradna organizacija vsaj minimalne misijonske pomoči zaledja misijonski fronti ima svojo delovno mrežo: desetnije, župnijski misijonski odseki, škofijska in narodna vodstva, ki so vključena v Vrhovno vodstvo papeških misijonskih družb, vse skupaj pa je pod okriljem same papeške Kongregacije za širjenje vere v Rimu.

Kongregacija za širjenje vere, ki vodi vse misijonsko delo svete Cerkve, ima za to seveda velik delovni aparat, kot vse druge papeške kongregacije, katerih vsaka skrbi za svoj odsek verskega življenja skoraj 500 milijonske, po vsem svetu razširjene Cerkve Kristusove. A tu nas pred vsem zanimajo še te njene misijonske ustanove, ki delujejo v zaledju: **Colegium Urbanum de Propaganda fide**, to je velik zavod v Rimu, v katerega pridejo študirat in živeti iz najrazličnejših misijonskih dežel domači bogoslovci, da se v srcu krščanstva čim bolj obogate s pristnim cerkvenim čutenjem in obširnimi teološkimi in filozofskimi znanjem in da morejo tako kasneje priti v poštev tudi za višje cerkvene službe vsak v svoji deželi. Pred vsem poglobljanju študija je namenjen še drug zavod v Rimu, **Zavod sv. Petra**, v katerega pa pošiljajo misijonski škofje ne bogoslovce, ampak že posvečene duhovnike-domačine, ki se potem v tem zavodu specializirajo za to ali ono stroko cerkvenega učenja in vodstva, spet zato, da se oblikujejo čim popolnejše vodstvene ekipe iz vrst domačinov. Omeniti je treba tu tudi veliko **Misijonsko knjižnico** in **Misijonski muzej**, oba v svetem mestu, in istotam misijonsko poročevalsko **agencijo Fides**. Te tri ustanove zbirajo vse znanje in dokumente o misijonski preteklosti in sodobnosti in ga vsaka na svoj način posredujejo pred vsem misijonskemu zaledju, da more le-to graditi svojo akcijo na zdravih temeljih poznanja zgodovinske in sedanje realnosti misijonskega dela.

Poleg teh uradnih ustanov misijonskega zaledja pa obstoji še vse polno drugih, ki jih večinoma organizirajo in vodijo številne redovne družbe v pomoč lastnemu delu na misijonskem polju. Ne pretiravimo, če rečemo, da večina dela v misijonskem zaledju opravijo prav te **privatne misijonske ustanove redovnih družb**. Ta zanimiv in na prvi pogled nekoliko presenetljiv pojav v sveti Cerkvi lažje razumemo, ako pomislimo, da je po zgodovinskem razvoju cerkvene misijonske akcije večina zlasti pionirskega dela na misijonskem polju bila in je v rokah raznih redovnih družb, ki jim Kongregacija za širjenje vere poveri posamezne misijonske pokrajine v obdelovanje oziroma jim misijonski škofje zaupajo posamezne misijonske ustanove v svojih misijonskih škofijah.

O tem, kako si organizirajo misijonsko zaledje te misijonsko delujoče redovne družbe, pa prihodnjič.

(Sledi.)

Poročila

Iz pisma misijonske sodelavke v USA:

Bog plačaj za vse nasvete in lepe bodrilne misli! Vse tako zelo cenim, saj mi je v veliko korist pri vsem misijon-

skem in drugem delu. Za moje skromno misijonsko delovanje se mi ni treba zahvaljevati, ker misijonsko delo mi je že od početka, ko sem bila vanj vpeljana, zelo pri srcu. Le žal mi je, da se

v Ljubljani nisem misijonskega študija bolj oprijela in bi mogla zdaj z njim drugim več koristiti. Kako mi je še pred očmi moj prvi in zadnji misijonski izpit v Misijonski pisarni pri stolnici. Vprašali ste me o ustanoviteljici DŠV, Pavlini Jaricot in k odgovoru ste mi hoteli pomagati s pripombo, da sem ji podobna..., a le nisem uganila. Res nisem prinesla s seboj v Ameriko veliko misijonskega znanja, a zato toliko več ljubezni in veselja do misijonskega dela in to sedaj z drugimi delim.

Misijonski krožek še vedno obstaja. Ne delamo čudežev, a misijonsko misel ohranjamo živo. Zadnje leto je krožek moralo zapustiti precej članic (z odhodom v višje šole, poroka, delo v oddaljenem mestu, itd.), a smo zato nekaj mlajših pridobile in se je število izenačilo.

Misijonsko nedeljo smo lepo praznovali. Poročilo je nekje na poti do Vas. Za praznike nameravamo spet razveseliti nekaj naših dragih misijonarjev. Sedva do poleg voščil v pismih vsaj skromen darček. Hvaležne smo misijonarjem za njih odgovore, ki nam nudijo novega gradiva in nam vlijejo novega ognja.

MISIJONSKE VESTI IZ ROJANA,
TRST; poroča č. g. Stanko Zorko:

Naš Misijonski krožek (pri Marijini družbi) je v letu 1958 zbral za slovenske misijonarje 35.000 lir. Poleg tega je spet poslal nekaj kosov drobnega mašnega perila misijonarju o. Cukaletu v Indijo. Dobili smo tudi za dva odkupa 1000 lir in za Baragov sklad 1000 lir; za misijonske večne maše (MMD) se je zbralo 19.000 lir.

Misijonsko nedeljo smo proslavili z misijonsko akademijo: pesmi, deklamacije, prizorček, srečolov; glavna točka pa je bilo predavanje misijonarja g. Andreja Majcena, ki se je tedaj mudil v Evropi in je imel s seboj tudi lepe skioptične slike.

POROČILO MISIJONSKEGA KROŽKA NA GIMNAZIJI V CELOVCU;

poroča Mirko Isopp, tajnik:

Naša slovenska gimnazija v Celovcu je dobila zopet pomemben prirastek, tako da šteje letos (1959) ogrog 130 dijakov v vseh štirih razredih. V učenju kar dobro napredujemo, le kaka bolezen nas včasih moti, letos n. pr. škrlatinka.

Z veseljem poročamo, da nas je pred kratkim obiskal g. misijonar A. Majcen. Pri sestanku nam je zelo zanimivo predaval o svojem misijonskem delovanju v Vietnamu. S skioptičnimi slikami nam je pokazal svoj misijonski vinograd, v katerem bi potrebovali še veliko več delavcev-misijonarjev. Kot skromno darilce smo mu podarili 200 šilingov, ki smo jih nabrali na misijonsko nedeljo.

Pri ostalih sestankih smo obravnavali doslej v glavnem D.Š.V., z željo, da člani to svojo družbo čim bolj spoznajo in da jo tudi med drugimi ljudmi razširijo.

Po vsej Avstriji je že več let organizirano popotovanje Treh Kraljev, ki hodijo od hiše do hiše in pojo; nekaki koledniki. Tudi po slovenskih farah so organizirali to petje, pri katerem je sodelovalo tudi več članov našega misijonskega krožka. Zbrani denar mladina potem daruje za misijone. Letos nameravajo s tem denarjem kupiti g. Andreju Majcnu prevozno sredstvo.

Lepo vabimo vse posameznike in skupine, ki delujejo misijonsko na ta ali oni način, da nam od časa do časa poročajo o svojih prizadevanjih. Zelo jim bomo hvaležni!

Poročilo o skladu 1958 za vse slov. misijonarje

V letu 1958 se je zbralo:

V USA in Kanadi	1.037 dol.
Drugod	1.260 dol.

S k u p a j	2.297 dol.
--------------------	-------------------

Izdalo se je za razne stvarne pošiljke misijonarjem, za propagando in pisarno	157 dol.
---	----------

Za denarne pošiljke misijonarjem	2.140 dol.
----------------------------------	------------

S k u p a j	2.297 dol.
--------------------	-------------------

Posamezne pošiljke misijonarjem pa so bile oziroma bodo sledeče:

Dežela in misijonar	Že poslano	Za poslati	Skupaj
---------------------	------------	------------	--------

Japonska:

p. Vladimir Kos	40	40
m. Maknisa Luževič	30	30
s. Anica Miklavčič	100	100
s. Benjamina Kardinar	30	30
s. Katarina Jančar	30	30
s. Jožefa Zupančič	30	30

Formoza, Hongkong, Makao:

g. Franc Rebol	50	50
dr. Janez Janež	50	50
g. Joško Geder	70	70
g. Stanko Pavlin	40	40

Vietnam:

g. Andrej Majcen	20	50	70
------------------	----	----	----

Burma:

br. Joško Kramar	40	40
------------------	----	----

Siam:

m. Ksaverija Pirc	40	40
m. Frančiška Novak	30	30
br. Joško Bevc	30	30

Indonezija:

m. Deodata Hočevnar	30	30
s. Rozalija Brilej	30	30

Indija:

p. Stanko Poderžaj	58	22	80
p. Lojze Demšar	10	40	50
p. Viktor Sedej		40	40
p. Janez Ehrlich		30	30
p. Jože Cukale	35	81	116
br. Janez Udovč		30	30
br. France Drobnič		30	30
br. Leopold Vidmar		20	20
br. Anton Lukan		20	20
br. Jože Germek		20	20
g. Pavel Bernik		70	70
g. Nace Kustec	12	28	40
br. Ludvik Zabret		30	30
p. Albin Miklavčič (se odpovedal v korist potrebnejšim)		—	—
m. Magdalena Kajnč		30	30
m. dr. Miriam Zalaznik		30	30
s. Terezija Medvešček	24	26	50
s. Konradina Resnik		30	30
m. Marija Fink		30	30

Afrika:

p. Emil Čuk		30	30
br. Karel Kerševan	14	26	40
br. Marcel Kerševan		30	30
s. Angela Gardina	25	15	40
p. Franc Bratina		40	40
p. Albin Kladnik	57	43	100
br. Valentin Poznič		40	40
s. Brigita Bregar		30	30
m. Ksaverija Lesjak		30	30
s. Elizabeta Pogorelc		30	30
s. Vincencija Novak		30	30
s. Alojzija Šteh		30	30
s. Benigna Šteh		30	30

Južna Amerika:

s. Serafina Černe		30	30
s. Tobija Fideršek		30	30

Razno:

p. Taffarel	44	—	44
Troje Marija	50	—	50
S. Angelina (Jeruzalem)		30	30

Skupaj dol. 2.140

Vsem misijonskim dobrotnikom in našim dragim misijonarjem po svetu podajamo to poročilo o razdelitvi lanskega sklada v pomoč vsem slovenskim misijonarjem. Iz več razlogov smo letos izločili vse one velike vsote, ki so bile darovane in našim misijonarjem odposlane za vzdrževanje do-

mačih bogoslovcev; o tem bomo poročali posebej v prihodnji številki. K razdelitvi sklada naj pripomnimo, da smo upoštevali vsote, ki so bile osebno določene kakemu misijonarju ali misijonarki od strani darovalca, dalje okoliščine delokrogov posameznih misijonarjev in zlasti tudi, če mu je bila poslana pomoč še iz kakega drugega slovenskega vira, kolikor nam je znano. Ob tej priliki se ponovno zahvaljujemo vsem plemenitim darovalcem in zbirateljem darov ter jih pozivamo k vztrajnemu nadaljevanju tega najplemenitejšega dela: pomoč slovenskim misijonarjem; le-te pa prosimo, naj upoštevajo, da jim ta pomoč prihaja iz slovenskega zamejstva in da v večini primerov predstavlja dar uboge vdove. Naj ljubi Bog nakloni plemenitim darovalcem čim večje blagostanje, da bodo mogli iz njega tudi čim več darovati; tako se bo veselje misijonskega zaledja kakor tudi misijonskega polja nad povečano pomočjo le še pomnožilo, ker bo še več duš pritegnjenih v kraljestvo božje na zemlji, sveto Cerkev.

Darovi za misijone

V SKLAD ZA SLOV. MISIJONARJE

Potom č. g. Wolbanga C.M., od 19. junija do 31. decembra 1958.

U.S.A. (v dol.): N. N. iz Californije 125; Rev. Jože Ferkulj 100; Misijonski krožek v Gilbertu, Minnesota, za misijonsko nedeljo, po Mrs. John Tushar, in sicer: Franc Krulc, Franc Vidmar, Mihael Sodnik in Franc Medved po 5 dol.; Andrej Pucko in Andrej Perčič po 3 dol.; rev. John Šuštaršič, John Tushar, John Škrbec Sr. po 2 dol.; Joseph Dolenc; Mrs. John Pristavec, Joseph Škorjanec, Miss Marica Goričan, Mrs. William Kuntara, Mrs. Ivanka Seseck, Mrs. Mary Paternost, Mrs. Frank Mihelich, Mrs. Louis Zupančič, Joseph Krule in Mary Krule po 1 dol., skupno 43 dol.; Miss Mary Ciber (za Rev. Albina Kladnika 30; po 25 Mrs. Jennie Mazovec; nabirka za o. Joseph Taffarella S. J. z darovi: Mrs. Mary Kolarič (14), Henrik Kremžar (5), Frank Kostevo, Breda in Peter Osenar vsak po 2; 20.19 dol. Miss Josephine Beričič (od tega 15 dol. za mladinsko knjižnico o. Jože Cukale S.J.); 20 dol. Miss Frances Krnicar; 19 dol. nabirka za Rev. Joseph Taffarella S.J. z darovi: neimenovana (14), (Peter in Milena Osenar (po 2), družina Franka Kastelic (1); 16 dol.

družina Slavo Ovnova (po zaobljubi po 4 dol. mesečno za krste na imena sv. Alojzij, sv. Stanislav Kostka, Marko Evangelist in Marija iz Brezj); 12 dol. Mrs. Mary Kerzick (pet za sestre in 7 za najbolj potrebne slovenske misijonarje); Mrs. Frank Tushar 11 dol.; po 10 dol.: Miss Mary Ann Mlinar, Frank Mlinar, Mrs. Prsula Herbeck (za o. S. Poderžaja S.J.); 9 dol. Mrs. Agnes Kompare (tri dol. za krst na ime Marija); 7.50 dol. Mrs. Marija Plut (v poseben namen za najbolj potrebne slovenske misijonarje); 7 dol. N. N. (božični dar za bogoslovca Robert Kerketta S.D.B.); po 5 dol. družina Jakob Beznik (za krst pogana na ime Friderik Irenej); Mrs. Mary Krule (za sestre misijonarki uršulinskega reda); Mrs. Frances Marolt; Mrs. John Tushar (za najbolj potrebne misijonarje v zahvalo Baragi in luški Materi božji); N. N. (za č. s. Marijo Angelo); Mrs. Modec; Paul Bajda; Mrs. Mary Azman; Frank Starin; Miss Marija Jeretina; po 4.50 dol. Joseph Peshel, Mrs. Mary Skul; po 4 dol. Miss Sophie Simčič, Mrs. Carolina Gregory; 3.5 dol. Rev. C.A.W.C.M.; 3 dol. Tone Ivec (dva dolarja za krst na ime Anton); po 2.50 dol. Mrs. Alojzija Šega; Janez Gerjol; Mrs. Štefanija Ravnik; William Kuntara; Mrs. Frances Ošaben; Jože Simič; 2 dol. Mrs. Mary Vav-

potič; po 1 dol. Mrs. Louis Muren; Mrs. Frank Gregorach; Mrs. Pauline Rus; Mr adn Mrs John Turner; po 0.50 dol. Mrs. Ida Babich; Paul Lavrich; Mrs. Justina Volarich; Mrs. Jennie Škerjanc; Avgust Šuštaršič: Louis Petrič.

Kanada: 50 dol. John Kavčič; 29.21 dol. Nabirka Slovencev iz Batawe v Ontariju, po Ivo Medved; Škrlevi otroci (iz hranilnika) 3.21; Iva Merver 3 dol.; Maks Miklavčič, Janez Košir, Fr. Košir, Ludvik Arčon, Albin Gospodarič, Venceslav Medved, Darko Medved, Ivan Trček, Mrs. Marija Zalesak, vsi po 2 dol.; Tone Musar, Stane Klemenčič, Fr. Henigman, Štane Marin in Hrvat Josip Vadas po 1 dol.; po 20 dol. družina Valentin Sušnik; Janko Smolej (za misijonarja Andreja Majcena S.D.B.); po 10 dol. Mrs. Terezija Marušič (za o. J. Cukale S.J.); N. N. (za dva sv. krsta na ime Friderik Irenej in Janez Evangelist v afriških misijonih); po 9 dol. Mrs. Antonija Filipezuk; po 5 dol. Mrs. Marija Štukelj (za krst zamorčka na ime Mihael); Mrs. Anna Bauer; po 2 dol. Miss Terezija Rovanšek; Mrs. Marija Dragota; Štefan Cigan (za krst na ime Štefan); 1 dol. Vid Rovanšek Jr.; 0.50 dol. Mrs. Terezija Drew.

Še iz U.S.A. in Kanade: Gradbeno podjetje Triglav, Toronto, 100 dol.; Mrs. Terezija Oseli 2.50 dol.; N. N. Toronto, za misijonarja A. Majcena 10 dol.

Gorica (v lirah): N. N. 1.000; N. N. 600; Cej Marija 5.000; N. N. 2.000; župnija Pevma 20.000; N. N. 300; N. N. 2.000; N. N. 500; Saksida 500; N. N. družbenica 10.000; N. N. družbenica 1.000; N. N. družbenica 500; Mira Brajnik 5.000; M. R. 600; Verniki iz Zgonika 3.000; Ivanka Rudolf 1.600; Simčič 1.000. (Posebej za tele slov. misijonarje: Za misijonarja Radka Rudeža, M. Močilnik 4.000; za m. Ksaverijo Lesjak, J. Afrika, P. P. 10.000; za p. Albina Kladnika, isti, 5.000.

Ti darovi so za dobo od 14. III. do 31. XII. 1958.

Trst (v lirah): Misijonski odsek Marijine družbe v Rojanu 35.000; Misijonski odsek Mačkowlje 12.000.

Argentina: Ga. Ljudmila Gomišček 50 pesov; N. N. 10.—; Misijonski odsek v San Justo 12.—

Francija (v fr. frankih): N. N. Mosselle, po br. Klančarju, 10.000; Lukežič Antonija, (Pariz, 300.

SPLOŠNO ZA MISIJONE

Ivan Petrič in družina (USA) 26 pesov; Sekovec Franci 5 dol.; Sekovec Ivan 5 dol.; Eržen Jurij 5 dol.; Marija Sekovec 3 dol. - vsi iz Toronta; N. N. Montreal 2.5 0 dol.; Jože Turk ml., Toronto, 2 dol.; Jernej Kramar 1 dol.; Francka Kramar 0.50 dol.; Maks Sodja, Venezuela, 2 dol.; s. Daroslava Škulj Avstrija, 20 šilingov; širca Edvard 150 pesov; Maks Jesih 100 pesov; Vinko Žitnik 60 pesov, - vsi iz Argentine.

ZA KRSTE IN ODKUPE

Družbenica Vončina, Trst, za krst na ime Jožef 700 lir; dva odkupa iz Rojana, Trst, 1.000 lir (na ime Patricija in Giannepaola); za krst dveh zamorčkov, čevdek Marija, Peč, 1.000 lir.

ZA TISKOVNI SKLAD "KAT. MIS."

(V dolarjih): Miss Angela Gospodarič 11; Mrs. Jennie Mazovec 2; Rev. Jože Snaj 1; vsi ti iz U.S.A.. Družina Lajner, Midland, Kanada 1.50; Mrs. Anne Bauer 1.50.

Stane Jemec, Lanus, 40 pesov.

ZA BARAGOVO BEATIFIKACIJO

N. N. v zahvalo za prejeto milost 5.000 lir; N. N. Carapachay 30 pesov; Rojan, Trst, 1.000 lir.

ZA BARAGOVO MISIJONIŠČE

Misijonski krožek "Baraga" v Torontu 50 dol.; N. N. 6.000 lir; Nežika Rutar 15.000 lir, oba iz Gorice.

ZA D.Š.V., ARGENTINA

Marija, Marica, Jerica, Ivan in Jože Gnjezda 30; Skupina San Justo, po misijonskem odseku 531.50; Družina Malovrh, 5 članov, Villa Madero, 60; Družina Jakob Maček, Ramos Mejía, 30; Frančiška, Marija, Anton in Vinko Rode 40; Družina Tomazin, 7 članov, San Justo, 60 pesov.

ZA D.S.D., ARGENTINA

Otroci skupine San Justo, potom Misijonskega krožka, 8.50 pesov.

RABLJENE ZNAMKE ZA MISIJONE SO DAROVALI:

Škof dr. Gregorij Rožman; dr. Jože Basaj; Miss Theresa Green, N.R.; sestra Šmalec; br. Alojzij Vodenik C.M.; Br. Alfred Smith C.M.; Franciscan Sisters of the Atonement, Edmonton, Alta; prof. dr. Janez Vodopivec; ga. Nevenka Sommeregger-Merganova; Bro. Giuseppe Zen, S.D.B.; Mrs. Zorka Dimnik; družini John Belaj in Janez Bančič; družina Valentin Sušnik; Marijan Novak; Mrs. Mary Pecek; Frank Grebenc; družina Florijan Duh; Harold E. Schur; Miss. Ivanka Pograjec; Rev. Charles Sweeney C.M.; Rev. Francis Stauble C.M.; Rev. Salvatore Russo C.M.; Orazio Proce; družina Louis Oven; Jože Gerden; Mother M. Elisa C.P.S.; Janez Marentič; Miss Catherine Popesh; Mrs. Johanna (Petkovšek); Miss Mary Hūdolin; Mrs. Andrew Heršič; Bro. J. Berchmans Loh S.D.B.; Dr. Lora Tehrmer; Rev. Andrew Majcen S.D. B.; S. Angelina Martelanc; sestra Marija Angela; Rev. Anton Zrnc C.M.; Rev. Andrej Prebil C.M.; Msgr. A. Perraudin; Franc štrukelj; Joseph Diamond; br. Karel Kerševan C.M.; sestra Zupančič; Bro. John Bosco Tcheu S.D. B.; Rev. Emilio Chiuch; M. Angela Bahovec O.S.U.; Rev. Albin Kladnik; Rev. Jože Jurak; Rev. Martin Turk; Rev. Pavel Golia; dr. Wadi Acra; Rev. Edmond Lieznerski O.M.I.; Miss Mary

Ciber; Sister Agnes D.C.; Mrs. Anne Cigale; Rev. Martin Durkin C.M.; Rev. Thomas Crossley C.M.; družina Frank Kastelic; Luka Kumar; Miss Sophie Simčič; Štefan Cigan; Mrs. Agnes Kompare; Mrs. A. Mavec; Tone Ivec; Mrs. Jennie Mazovec; Mrs. Mary Mihelich; Mrs. Caroline Gregory; Mrs. Joseph Rauch; Mrs. Angela Arko; Mrs. Agnes Piece; Mrs. Anica Tushar; Mr. Charles F. Krieg C.M.; Mrs. Ursula Herbeck; Rev. Michael Popesh; Anton Dimnik; Mrs. Mary Ažman; N. N.; Mrs. Viktorija Deslich; družina Jože Zizek; družina Milko Božnar; Rev. Franc Sodja C.M.; Rev. Charles A. Wolbang C.M.; Br. Franc Drobnič S.J.; Abbé Modest Gasigwa; Bro. Isidore Le Hung S.D. B.; Rev. Cornelius Rpan C.M.; Rev. Vicente de Zaballa S.J.; Miss Milka Gorican; Rev. John Kopach C.M.; Mrs. Agnes Bukovec; dr. Maksimilijan Jezernik; Rev. Janez Petek C.M.; družina Jernej Hribar; družina Lovno Novak; Miss Winifred Creed; Br. Ciril Verdnic; Rev. Ivan Jan C.M.

ŠE DAROVI IZ TRSTA

N. N. družbenica iz Rojana za beat. Barage 600 lir; čč. sestre, Bela peč, za misijonski sklad 700 lir; po mons. Silvani (Opčine) za sklad 10.000 lir; ga. Marija Glavič, za sklad 500.

NAROČNIKOM

V U.S.A. IN KANADI

Veliko uslugo boste napravili naši upravi, ako boste plačali naročnino vedno le potom po-verjenikov, ki jih imate označene na zadnji strani ovitka našega lista! Zlasti prosimo, da ne pošiljate naročnine naravnost nam v Buenos Aires, ker se prepogosto na ta način poslani denar izgubi. Prosimo lepo, da po možnosti to upošte-vate! Zelo Vam bomo hvaležni!

ZAHVALE BARAGI

Prejeli smo v objavo:

“Sanjali smo povečati našo kmetiško šolo Sv. Jožefa, delali smo načrte, nismo pa imeli pojma, kako jih bomo izpeljali. Pride nam v roke loterijska srečka z dobitkom: 1 milijon pesov v gradnji. Naš hišni duhovnik č. g. Martin Radoš pravi: “Polovico srečke plačam jaz, polovico plačajte Ve, pa zaupajmo v božjega služabnika Ireneja Friderika Barago, ki nas je še vedno uslišal.”

Naša srečka ni zadela. A naš gospod nam je dejal: “S tem, da nismo zadeli, še ni rečeno, da ne bomo uslišani; Baraga nam lahko na drug način pomaga.”

Prešlo je nekaj mesecev. Mati provincijalka nam sporoči, da bomo morali sprejeti nove gojenke, katere bo vzdrževala vlada, in da moramo povečati zavod. Začeli smo graditi, rekoč: Zdaj nam pa le pomagaj, Baraga, da kje staknemo 600.000 pesov, ki jih potrebujemo! In res: Ministrstvo za javna dela nam nakaže podporo za 200.000 pesov; dobra žetev nam je dala 100.000 pesov — torej že polovica denarja skupaj. Manjka še 300.000 pesov, morda kaj več, ker bodo šle med tem plače delavcev goto-

vo navzgor, a zaupamo božjemu služabniku, da nam bo pomagal do konca.

Vsekakor kolegij je povečan in to smo prosile! Največja hvala Baragi, pa tudi č. g. Radošu, ki nam je s svojo vero in zaupanjem ter molitvami pomagal k temu uspehu.”

S. Severina (v kast.)
Brezmadežnega Spočetja
iz Družbe Naše Gospe

Balcarce, 20. nov. 1958.

“Za proglasitev svetniškega škofa Barage k blaženim opravljamo v naši družini že dolga leta stalne devetdnevne. V raznih zadevah smo se pa k njemu še posebno zaupno obračali. Zato se mu javno zahvaljujemo za vse dobrote, ki smo jih po njem dosedaj prejeli, pred vsem pa za to, da moremo po dolgi ločitvi že več let zopet živeti skupno družinsko življenje. Hvaležna družina Božnar.”
Priloga 500 pesov v Baragov sklad.

“Zahvaljujem se Baragi in pošiljam 200 pesov za Baragovo misijonišče. N. N. Buenos Aires.”

Deselo Alelujo

voščijo prevzv. škofu dr. Gregoriju Rožmanu, vsem slovenskim misijonarjem in misijonarkam, dragim misijonskim sodelavcem, sotrudnikom in poverjenikom “Katoliških misijonov”, dobrotnikom in prijateljem

SLOVENSKA MISIJONSKA AKCIJA,

BARAGOVO MISIJONIŠČE,

“KATOLIŠKI MISIJONI”

in

SLOVENSKI LAZARISTI V ARGENTINI

Slovesno *mp*

Nji- ve so be-le, zre- le za že- tev, kli-če- jo de- lav-cev,
 "V mesta pojdi-te, ljudstva u- či- te, z vs-do krščujte jih"

de- lavcev ni. Du- še še jo- če- jo, du- še še ho- če- jo
 pra-vi. Gospod. Du- še še blo-di- jo, du- še še ho- di- jo

mp bo-žje-ga son-ca, bo-žje lu-či. Bratje, vsta-ni-mo
 v te-mi in sen-ci gre-ha in zmot.

in ponesimo Kristusa svetu in Kristusu Kristusa svetu in Kristusu
 svet, svet!

Dr. Janež tolmači slike:

“Kardinal in mons. Riberi v pogovoru z mojo malenkostjo...”

“Internuncij mons. Riberi pojde na novo mesto: za nuncijski stol na Irsko; kardinalov obisk je porabil tudi za svoje slovo. Bila sva si zelo dobra prijatelja in enkrat sem ga imel celo na operacijski mizi. Na tej sliki se poslavljava.”

“Kardinal blagoslavlja bolnike in navzoče.”

Blagoslov nove katedrale v misijonu med paragvajskimi Indijanci, kjer delujeta tudi dve slovenski misijonarki.

“KATOLIŠKI MISLJONI” so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, “Slovenske misijonske zveze”. Izdaja ga “Baragovo misijonišče”. Urejuje Lenček Ladislav - Upravlja Franc Buh CM. - Naslov uredništva in uprave: Montes de Oca 320, Bs. Aires, Argentina. Tiska “Federico Grote”, Montes de Oca 320 (Peršuh Janez). S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA: V Argentini 90 pesov; v U.S.A. in Kanadi 3.— dolarje; v Italiji 1.400 lir; v Avstriji 40 šilingov; v Angliji in Avstraliji 1 funt; v Franciji 1000 frankov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Franc Buh CM., Misijonska pisarna Montes de Oca 320, Buenos Aires.
U.S.A.: Rev. Charles Wolbang CM., St. Vincent's Sem., 500 East Chelton Ave., Philadelphia 44, Pa. — Rudi Knez, 13810, Eaglesmere, Cleveland 10, Ohio. — Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: Rev. Franc Sodja CM., 594 Manning Ave, Toronto 4, Ont.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte s. Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).

Avstrija: Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau. D. P. Camp, Kärnten, B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Avstralija: Franc Vrabc, Archbishop's House, West Tce. Adelaide, S. Australia.
V ostalih deželah sprejemajo naročnino iz prijaznosti slovenski dušni pastirji.

Iz vsebine: Božja pisma o misijonskem delu — Nova doba v Francoski Afriki — Karamazovščina — Sedanji položaj lazaristovskih misijonov — Duh. sv. Vincencija (III. Delo) — V Bogu močni slabič — Bela Gopa — Maksimiljan Kolbe — Baraga in naša emigracija — Naši misijonarji pišejo — Naloge misijonskega zaledja (II.) — Poročila iz zaledja — Poročilo o skladu 1958 — Darovi za misijone — Zahvale Baragi — Njive so bele (kompozicija).

Osnutek za naslovno stran:

arch. Marijan Eiletz.

Registro de la
Prop. Int.
No. 528.263

CORREO ARGENTINO Suc. (34) (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Director responsable: Lenček Ladislav CM.
Domicilio legal: Cochabamba 1467, Buenos Aires.